

STRÁŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, MARCH 1947

V PRAZE, 15. března 1947

Ročník 68 (2)

Číslo 3

OBSAH:

Děti v „čase konce“ - - - - -	35
Výstraha - - - - -	41
Bez bázně před světovým spiknutím	42

© W.T.B.&T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street - Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Úředníci: N. H. Knorr, president, W. E. Van Amburgh, tajemník

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýcká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřený v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplní zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřená v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítí svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“

1. týden: „Děti v ‚čase konce‘“ odst. 1—20
2. týden: „Děti v ‚čase konce‘“ odst. 21—40
3. týden: „Bez bázně před světovým spiknutím“ odst. 1—22
4. týden: „Bez bázně před světovým spiknutím“ odst. 23—43

Slavnost památné večeře

Tento rok připadá doba k oslavení památky na smrt našeho Pána na neděli, 6. dubna, po 6. hodině večerní normálního času. Všechny skupiny shromáždí se v tento večer, aby pomazaní mezi sourozenci přijali ze symbolů památné večeře a „jiné ovce“ Páně aby byly přítomny jako svědkové této slavnosti.

Památku na smrt Ježíše Krista jest jedinou slavností, kterou lid Boží dnes zachovává. Jest největší událostí celého roku, při které nevzpomínají následovníci Ježíšovi pouze smrti svého Mistra, nýbrž připomínají si vždy novou smlouvu, která byla jeho prolitou krví zpečetěna a které jsou účastníky.

Očekáváme, že nám všechny skupiny podají zprávu o uspořádané památné večeři, ve které uvedou jak počet přítomných, tak i počet těch sourozenců, kteří přijímali symboly.

Památná tato slavnost bude spojena se zvláště horlivou činností svědků Božích na celé zemi. Podle možnosti bude uspořádána u všech skupin v neděli odpoledne veřejná přednáška na námět „Vzkříšení“. Tuto přednášku měli by vyslechnouti všichni čtenáři Strážné Věže a pozvati též své přátele a známé. Všem takovým bude též poskytnuta příležitost, aby projevíli své ocenění za Pánem jim darované poznání tím, že se zúčastní roznášení pozvánek k uvedené přednášce. Pozvánky budou jim vydány příslušnou skupinou svědků Jehovových, která přednášku pořádá, a budou se roznášet v sobotu, 5. dubna a v neděli, 6. dubna. V sobotu večer sejdou se všichni ke společnému studiu Strážné Věže a vyslechnou proslov o křesťanské službě svědků Jehovových v letních měsících. V neděli na večer jsou pak všichni zváni k účasti na oslavě památné večeře.

STRÁŽNÁ VĚŽ

JAKO ZVĚSTOVATEL JEHOVOVA KRÁLOVSTVÍ

Ročník 68 (2)

BŘEZEN 1947

Číslo 3

Děti v „čase konce“

„Kdo se bojí Pána, má silnou naději, a jeho děti mají kam utéci se.“ — Přísloví 14:26; *Hejčl.*

Jehova učinil opatření, aby přišly děti na svět. První dvojici lidí vyzbrojil podivuhodnou schopností, aby mohli vytvořit děti k svému obrazu, podle svého podobnosti.

2 Nejmodřejší muž starověku pravil svým spoluobčanům: „Jako nevíš, jaká je cesta ducha, když tělo je v lůně lěhotné, tak nemůžeš ani znáti dílo Boží. Jenž vše působí.“ (Kaz. 11:5; *Rotherham*) Věčný Bůh však ví, jak jeho duch aneb jeho účinná síla působí pro vytvoření kostí a ostatních částí těla v lůně matčině, až nakonec malá porodí dítě. Žalmista David s obdivem opěvuje vše obsahující poznání a vědění věčného stvořitele: „Pane, zpytuješ a znáš mě. Neboť tvoje jest mé ledví (lys vytvořil mé vnitřnosti; *amer. stand. př.*), lys mne utvořil v lůně mé matky [kde jsi mi dal ochrannou schranu]. Chválím tě, že jsi se podivně proslavil; podivné jsou skutky tvoje. Duše má je si vědomá dobře, žeš věděl o každé mé kosti, hned jak jsem v skrytě byl učiněn, když jsem byl utkáán v hlubinách země. V zárodku oči tvé viděly mne, v knize tvé byly napsány dni mé všechny prve nežli přišly, dokud ještě žádný z nich nebyl.“ (Žalm 138:1,13-16; *Hejčl.*, v bibli Kralické žalm 139) Pro dnešní poměry platí: „Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování.“ (Job 14:1) Avšak podivuhodná jsou Boží zaslíbení o poměrech, které mají vládnouti v době jeho nových nebes a nové země. „Jako dnové stromu budou dnové mého lidu, a vyvolení moji budou se radovati z díla svých rukou až do konce. Nebudou pracovati nadarmo, aniž budou ploditi děti pro [náhlé] zničení; neboť jsou pokolením požehnaných Jehovových, a potomci jejich zůstanou s nimi.“ — Iz. 65:17,22,23; *amer. př.*

3 Podle zprávy o stvoření nedal Jehova první lidské dvojici podrobných pokynů o výchově dětí. Požehnal toliko této dvojici a řekl: „Plodte se, množte se, naplňte zem a podmaňte si ji: panujte nad rybami mořskými, nad pláky vzduchu, nad domácími zvířaty a nade vším živým, co se plazí po zemi!“ (1. Mojž. 1:28; *amer. př.*) Oba tyto lidé měli první své dítě, Kaina, jenž stal se bratrovrahem, v době, kdy opovrhli příkazem Jehovovým a zhrěšili. V té době jim stvořitel asi sotva dal poučení o výchově dětí. Písmo nic o tom nepraví. A vražda Kainova svědčí proti tomu, že by tehdy byli takový návod obdrželi. Adamův nedostatek bázně Boží uvedl na jeho děli nejistotu a smrt.

4 Uplynulo šestnáct století do času konce „prvního světa“, onoho „starého světa“, jenž jako „svět bezbožníků“ měl zmizeti. (2. Petra 3:6; 2:5) O té době máme zprávu, že Jehova Bůh dal otci poučení pro bezpečnost a zachování jeho dětí. Tímto otcem byl Noe, a jeho dětmi byli tři synové, všichni tehdy ženatí. Jehova přikázal Noemovi postavit obrovskou archu, jež měla poskytnouti útočiště ve světaširé potopě. Bůh pravil: „S tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synů tvých

s tebou. A ze všech živočichů, ze všelikého těla, po dvěm z každého uvedeš do korábu, abys je živé zachoval s sebou: samec a samice budou.“ (1. Mojž. 6:13-19) Kdyby Noe nebyl se Jehovy tak bál a jej ctěl, jak to projevil lím, že poslušně dbal jeho příkazů, pak by pro děti Noemovy nebylo místa útočiště a bezpečí. Jeť však psáno: „Vírou, napomenut jsa od Boha Noe o lom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze nějž odsoudil svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem.“ (Žid. 11:7) Proto mohl mudřec správně prohlásiti: „V bázni Jehovově jest doufání silné, kterýž synům [dětem] svým útočištěm bude. Bázeň Jehovova jest pramen života, k vyhýbání se osidlům smrti.“ — Přísl. 14:26,27.

5 Nyní prošlo asi 450 let a nadešel čas konce pro kananejská města Sodomu a Gomoru, rozprostírající se v údolí Jordánu. Špinavé a nemravné chování Sodomitů odpuzovalo spravedlivého Lota, jenž bydlil v tomto městě se svou ženou a dvěma vdanými dcerami. (2. Petra 2:6-9) Mnoho kilometrů odtud, v horách, bydlil Lotův věřící strýc Abraham se svou manželkou Sarou. Byv uvědomen o blízkosti se zkáze Sodomy, zasadil se Abraham u anděla Jehovova o to, aby spravedlivé duše z tohoto města byly ušetřeny. Avšak anděl Jehovův nenalezl tam dostatek spravedlivých, pro které by celé město mělo zůstat zachováno, a proto varoval Lota, aby vyšel z města s celou svou rodinou; neboť „poslal nás Jehova, abychom zkazili je“. Pln bázně a úcty před Bohem sdělil Lot tuto výstrahu svým příbuzným, načež obě jeho dcery utekly se k němu a k jeho ženě. Příštího rána, při východu slunce, vyvedli andělé Lota a jeho tři společníky v útěku spěšně ze Sodomy a vedli je na místo bezpečného útočiště. Lotova žena, jež zapoměla na bázeň Jehovovu, ohlédla se zpět po Sodomě a upadla proto do okovů smrti. Avšak nebyti Lotovy bázně a úcty před Jehovou, nebyly by se jeho děti dostaly do bezpečí a nebyly by našly útočiště před smrtícím ohněm. Jenž připadl na Sodomu. — 1. Mojž. 18:20-33; 19:1-30.

6 Abraham, jenž bydlel daleko odtud u Mamre (neb Hebronu) v horách, byl značně mimo okruh nebezpečí, jež hrozilo jeho synovi Lotovi a jeho dětem. Pro jeho bohobojnost dal Bůh Abrahamovi poučení o výchově dětí, neboť Jehova věděl, že Abraham bude podle toho s dětmi zacházeti. Jehova pravil: „Po-

- 1) Jak se postaral Jehova, aby přišly děti na svět?
- 2) Kdo ví, jak se děje utváření dítěte do jeho zrození? a co lze říci o rození dětí v době nových nebes a nové země?
- 3) Jaké pokyny dal Bůh Adamovi a Evě o vychování dětí?
- 4) Jak se ukázalo u Noema, že bázeň Jehovova vynese dětem bezpečnost?
- 5) Jak se prokázalo u Lota, že bázeň Boží přináší dětem bezpečí?
- 6) Jakých pokynů dostalo se Abrahamovi, protože byl bohobojný? a jaký úžitek mají z toho ti, kteří věří v Krista?

žehnání budou v něm všickni národové země. Neboť znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Jehovovy, a činili spravedlnost a soud, aby naplnil Jehova Abrahamovi, což mu zaslíbil.“ Později řekl Jehova Izákovi, svědomitě poučenému synu Abrahamovu: „Požehnání budou v semeni tvém všickni národové země, protože uposlechl Abraham hlasu mého a ostříhal nařízení mých, přikázání mých, ustanovení mých a zákonů mých.“ (1. Mojž. 18:18,19; 26:4,5) Víra a úcta Abrahamova před Jehovah Bohem vynesla požehnání všem těm ze všech národů a pokolení země, kteří se věrou stali dětmi Abrahamovými. Toto požehnání přišlo skrze Krista Ježíše, potomka Abrahamova, a znamená věčnou bezpečnost a útočiště k věčnému životu.

NEVÝHODY V POSLEDNÍCH DNECH

7 Nyní jsme v „čase konce“ aneb v „času posledním“. (Dan. 11:35,40; 12:4,9) Tato doba „času konce“ začala 1914 a končí bitvou v Armageddonu. To ukazuje, že nynější svět, jehož bohem je satan ďábel, žije ve svých posledních dnech a má před sebou již jen málo času. Kristus Ježíš mluvil o tomto závěrečném období jako o „dokonání [synteleia] světa“ a popsal významné události, které měly v této významné době v souvislosti nastati. Z toho měli jsme poznati, že tento svět blíží se svému věčnému zániku, že tedy konečný konec tohoto na události bohatého období v Armageddonu znamená zničení tohoto světa. (Mat. 24:3-51; 25:1-46) Pro ty, kteří hledají možnost, jak přežít tuto zkázu světa, aby mohli být účastni požehnání Bohem budovaného nového světa spravedlnosti, musí nyní být opatřeno bezpečné útočiště. Rodiče, kteří milují spravedlnost, by přirozeně rádi věděli o takovém bezpečném útočišti i pro své děti. Jejich touha není nesplnitelná. Inspirovaný výrok v Příslaví 14:26,27 ukazuje, že k opatření takového bezpečného útočiště pro děti hraje velikou úlohu bázeň před Jehovahem na straně rodičů. Bůh ukládá rodičům povinnosti vůči dětem, kterým se nemohou vyhnouti; a rodiče prokáží svou bohabojnost, plníce věrně tyto závazky.

8 Bible předpovídá, že v čase konce budou veliká protivenství a překážky pro rodiče a děti, kteří by chtěli jednati v bázni Boží. Apoštol Pavel líčí tuto obtížnou situaci v listu jednomu z dozorců církve: „Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časy těžké. Lidé totiž budou sobečtí, hrabiví, chlubní, pyšní, rouhaví, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelaskaví, nesmířliví, utrhační, nezdrželiví, neurvalí, dobrému nepřizniví, zrádlní, lehkomyšní, nadutí, více rozkoší nežli Boha milovní, mající sice tvářnost pobožnosti, moc její však zapřevše. A těch se varuj. Ale také všichni, kteří chtějí pobožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni. Špatní lidé však a podvodníci budou postupovati k horšímu, bloudíce a v blud uvádějíce.“ — 2. Tim. 3:1-5,12,13; *Sýkora*.

9 K tomu třeba dodati, co vypravuje prorok Daniel o znepokojujících událostech v „času konce“, totiž o útocích a přehmatech, které v té době podnikne totalitní souhra mezi politikou a náboženstvím, symbolicky zvaná „král půlnoční“. (Dan. 11:35-40) O tomto politicko-náboženském totalitním útvaru půlnoci čili severu předpověděl Daniel, že bude nejen „boha pevností ctíti“, ale že vnikne i do četných oblastí týkajících se nejnvtirnějších zájmů lidu: „Potom přitáhne do země překrásné, a mnohé země padnou... ruku svou vztáhne na země.“ (Dan. 11:41,42) Jednou z těchto zemí aneb právních a zájmových oblastí lidu je výchova a školení dětí. „Země překrásná“, do které vniká

je říše neboli oblast lidu Jehovova, který Bůh příděl slávou své zářící pravdy a služby. Tento totalitní „král půlnoční“ bude se — jinak řečeno — pokoušeti, aby strhl výchovu dětí na sebe a učinil z nich pak opory a pilíře totalitního státu a totalitního náboženství. Naci-fašisticko-náboženská organizace byla sice nedávno sražena k zemi, přesto však stále ještě převládá totalitní duch v náboženských kruzích i v kruzích politických, které jsou s náboženstvím spojeny. Vláda jednoho z těchto států, znechucena náboženským utiskováním a klamáním lidu, nařídila, že děti nemají být vyučovány ničemu, co se týká Boha, dokud nemají osmnáct let a tudíž dosti rozumu, aby samy rozhodly, zda chtějí věřit v Boha anebo ne; mezitím má však dítě být vychováváno tak, jak to předpisuje totalitní moc.

10 Každá politická vláda, ať už totalitní nebo takzvaná „demokratická“, jež bere dětem poučování bohabojnými rodiči, jedná protiprávně. A takové jednání vyžaduje, aby rodiče i děti společně se rozhodly, jak to doporučuje Kristův apoštol: „Více sluší poslouchati Boha než lidí.“ (Sk. ap. 5:29) Slovem „poslouchati“ přeložený výraz, jehož použil apoštol, je složené slovo (*peitharchein*), jež znamená „uposlechnouti autority“; a autoritou, které lřeba v tomto případě poslouchati, je autorita nejvyšší, je to Jehova Bůh. (Rím. 13:1) Bohabojní rodiče, zůstávající v souladu se Slovem Božím, budou své děti poučovati, že Boží zákony a přikázání ukládají každému nejvyšší závazky a že je vždy správně poslouchati jich, i kdyby to bylo v rozporu s politikou. Jestliže vlády států nevěří, že žijeme v „čase konce“ a v „dokonání světa“ a proto se nestarají o skutečně bezpečné útočiště před světovou katastrofou, pak se rodiče opravdu nemohou více spoléhati na politiku a její náboženské spojence. Bohabojní rodiče musí sami podniknouti kroky, aby se jejich dětem ve světaširé válce armageddonské dostalo bezpečného útočiště, a to musí činiti ve shodě s Božími příkazy. Tak dokáží, že se bojí Jehovy Boha.

11 Z bible lze jasně poznati, že dítě má dostati první poučení od svých rodičů, a to musí zahrnovati poučení o Jehovovi Bohu a o jeho dílech. Mojžíšem daný božský zákon prikazoval všem rodičům theokratického národa israelského, aby své syny a dcery poučovali o Pánu Bohu. To bylo důležité, neboť tak bylo zaručeno, že budoucí občané národa budou bohabojní a lid pak zůstane na cestách Božích. (Zalm 78:3-8) To muselo přivoditi blaho jak národa tak i dětí. Když se inspirovaný prorok Mojžíš loučil s lidem israelským, tu jim pravil: „A který jest národ tak veliký, kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všcken zákon tento, kterýž já vám dnes předkládám? Avšak hleď se a bedlivě ostříhej duše své, abys nezapomenul na ty věci, kteréž viděly oči tvé, a aby nevyšly ze srdce tvého po všechny dny života tvého; a ve známost je uvedeš synům svým i vnukům svým. A nezapomínej, že jsi onoho dne stál před Jehovahem, Bohem svým, na Orébě, když mi byl řekl Jehova: Shromažď mi lid, ať jim předložím slova má, z nichž by se učili mne báti po všechny dny, dokud živi budou na zemi: a těmž aby syny své učili.“ (5. Mojž. 4:8-10) Ačkoli neviděli nijaké podoby tohoto neviditelného Boha, mu-

7) Ve které důležité době žijeme nyní? Jaké opatření lze učiniti pro děti a kým má být učiněno?

8) Jaké obtíže jsou předpověděny pro ty, kteří v posledních dnech chtějí být bohabojní?

9) Co předpověděl Daniel pro „čas konce“ ohledně dětí?

10) Jak se mají zachovati rodiče, jestliže totalitní panství se pokouší, připraviti děti o poučování v bohabojnosti?

11) Proč bylo poučování dětí kdysi u Israele důležité pro národ?

seli věřit v jeho jsoucnost a museli tuto víru projevit zachováváním jeho zákonů a přikázání. Neviděli tedy Boha, kterého poslouchali, avšak jako důsledek jejich víry a poslušnosti mělo se zřejmě viditelně dostavití dobrodiní, totiž život v pokoji a štěstí.

12 Rodičům bylo přikázáno, aby učili své potomky dokonalé lásce k Bohu. Jak pravil Ježíš, přikazovalo první a veliké přikázání milovati Boha cele; a ta část zákona, z něhož Ježíš tehdy citoval, praví: „Slyš, Izraeli, Jehova. Bůh náš. Jehova jeden jest. Protož milovati budeš Jehovu, Boha svého, z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí síly své. A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje.“ (5. Mojž. 6:4-7) Rodiče tedy měli od svého probuzení až zase do ulehnutí, ve všech situacích rodinného života, mysliti na blaho svých dětí a usilovati o to, aby u nich zmnožili poznání stvořitele a lásku k tomuto božskému zdroji věčného života. To nemělo býti přenecháno rabínovi neb sobotní škole anebo náboženskému vyučování ve škole, ale rodiče sami museli býti den co den a po celý den učiteli svých dětí v božských věcech.

13 Ani politická ani církevní vrchnost neměla práva zasahovati do této oblasti rodičovských práv a povinností. Naopak, theokratická vláda Israele musela svého času těchto práv a povinností rodičů dbáti a je chrániti a musela rodičům připomínati tento zákon Boží. Proto pravil Mojžíš lém, kdož měli moc v národě: „Ve svátek stanů, když přijde všecken Izrael a postaví se před Jehovou, Bohem tvým, na místě, kteréž by vyvolil, čisti budeš zákon tento přede vším Izraelem v uších jejich, shromáždě lid, muže i ženy, i děti, i příchozí své, kteříž jsou ve branách tvých, aby slyšice, učili se a báli se Jehovy, Boha vašeho, a hleděli činiti všechna slova zákona tohoto. Synové také jejich, kteří ještě toho nepoznali, ať slyší a učí se báti Jehovy Boha vašeho po všechny dny, v nichž živi budete na zemi, do níž, přejdouce Jordán, vejdete, abyste ji dědičně obdrželi.“ (5. Mojž. 31:9-13) Dnes, kdy žijeme uprostřed přechodu k novému světu, slouží tento předobraz ze starých dob bohabojným lidem za příklad, jehož by nyní měli následovati.

14 Stejně jasné jsou pokyny pro křesťanské rodiče a děti v písmech apoštolů Kristových. Jestliže otec a matka udělují poučení o Bohu a jeho Slovu, pak jsou „v Pánu“ a mělo by jich býti uposlechnuto, neboť neposlušnost nesměruje v tom případě pouze proti otci a matce, ale i proti Pánu. Apoštol píše: „Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé. Čti otce svého i matku, (toť jest přikázání první se zaslíbením,) aby dobře bylo tobě a abys byl dlouhověký na zemi. A vy otcové nepouzejte ke hněvu dítek svých, ale vychovávejte je v kázni a napomínání Páně.“ (Efez. 6:1-4) Otcové by popouzelí své děti k hněvu, nevoli a zlosti, kdyby své děti v duchovním smyslu přehlíželi a zanedbávali; neboť duchovní věci jsou daleky hněvu, nevole a roztrpění.

15 Protože rodičům je uložena tato povinnost, požadovalo se jako průkaz způsobilosti od dozorců a zvláštěních služebníků v křesťanském shromáždění mezi jiným též, aby vyhovovali těmto směrnícím ohledně svých dětí. O tomto požadavku píše apoštol: „Dozorci musí býti bezúhonný, jedné ženy muž, bdělý, klidný, pořádný, pohostinný, způsobilý učiti; jenž rodinu svou dobře spravuje a děti udržuje v poddanosti s naprostou čestností; (avšak jestliže někdo nedovede spravovati svou vlastní rodinu, jak může pak pečovati o shromáždění Boží?) Pomocníci buďtež muži jedné ženy, kteří

rodiny své dobře spravují.“ (1. Tim. 3:2,4,5,12; *The Emphatic Diaglott*) „Ustanov v každém městě starší, jak jsem ti nařídil; je-li kdo bez úhony, jedné ženy muž, jenž má věřící děti, o nichž nejde pověst, že jsou nevázané a nepoddajné.“ — Tit. 1:5,6; *Diaglott*.

NAPOMÍNÁNÍ

16 Doma musí býti křesťanští rodiče věrnými svědky Jehovy Boha pro své vlastní děti. Musí se bez ostychu přiznati k Jehovovi Bohu a k Ježíši Kristu. Musí proto býti napřed sami dobře poučení a měli by tudíž studovati, aby mohli splniti své povinnosti vůči dětem. Nesmějí se spokojiti tím, že vydělávají hmotný chléb a starají se o tělesné blaho své rodiny, nýbrž musí o ni pečovati i duchovně. Tato duchovní péče začíná ve vlastním domově, a děti měly by býti vedeny tak, aby lo od svých rodičů i očekávaly. Takovým způsobem starají se rodiče o lepší budoucnost svých dětí, to jest o budoucnost s vyhlídkou na věčný život v novém světě přímosti. Apoštol Pavel píše: „Nemajíť zajisté děti rodičům pokladů shromažďovati, ale rodičové dětem.“ Na základě tohoto pravidla snažil se apoštol, aby církev korintskou v duchovním smyslu co nejlépe opatřil, aniž by ji zatížil; a tak dodal: „Já pak velmi rád náklad učiním, i sám se vynaložím za duše vaše.“ — 2. Kor. 12:14, 15.

17 Ve svém kázání na svahu hory pravil Ježíš: „Který z vás člověk, jehož kdyby prosil syn jeho za chléb, dal by jemu kámen? A prosil-li by za rybu, zdali dá jemu hada? Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš, kterýž jest v nebesích, dá dobré věci lém, kteříž ho prosí?“ (Mat. 7:9-11) Ba, „poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého lém, kteříž ho prosí?“ (Luk. 11:11-13) Tím ukázal Ježíš, že je lépe dáti mládeži dobré věci duchovní než dobré věci hmotné, které jsou pomíjející. Jestliže rodiče opatří svým dětem pouze hmotné pohodlí a světské vzdělání, pak se může státi, že jim tím opravdu podají kámen, hada neb zakukleného štíra. Dejme jim tudíž jak hmotné tak i duchovní dědictví. Přísloví praví: „Užitečná jest moudrost jako bohatství, a velmi prospívá těm, kteří vidí slunce. Neb jako chrání moudrost, chrání též peníze; tu však přednost má moudrost, že život dá těm, kdož ji mají.“ (Kaz. 7:12, 13; *Hejčl*) Proto napomíná apoštol: „Vychovávejte [děti] v kázni a napomínání Páně.“

18 *Napomínání* ve smyslu apoštolem původně použitelného slova znamená: *určiti smýšlení, dáti v mysl, připomenouti, varovati*. Mysl novorozeného dítěte podobá se zajisté prázdnému, nepopsanému listu. Tato mysl je však velmi jemná a proto je dítě v útlém mládí velmi vnímavé, a co se do jeho mysli vtiskne, je tam vryto hluboko a téměř nesmazatelně. V té době skytá se těm, kdož dítě přivedli na svět, nejlepší příležitost. vsílípi jeho mysli myšlenky na Boha a každodenním připomínáním božských věcí vytvořiti v něm smýšlení,

12) Jak měli rodiče učiti své děti lásce k Bohu?

13) Cím měla vláda Israele připomínati rodičům tuto povinnost?

14) Proč jsou apoštolova slova v této věci stejně závazná pro rodiče i pro děti? a jak popouzejí otcové děti své k hněvu?

15) Které vlastnosti byly mimo jiné požadovány od ženatých, kteří byli ustanoveni za služebníky v církvi?

16) Oč musí rodiče ještě pečovati kromě hmotného chleba pro děti a tělesného jejich opatrování?

17) Proč je to nedostatečné, jestliže rodiče činí dětem jen hmotné dobro a dávají jim pouze hmotné dědictví?

18) Co je „napomínání Páně“? a proč je to nutné?

jež je naplněno Bohem, k němu se kloní a jeho se bojí. Dítě musí se v tomto postoji ducha a srdce upevniti, aby později okolím a opačnými dojmy nemohlo býti zvikláno. To připomíná apoštol, když napomíná křesťany, aby se stali duchovně dospělými, „abychom již nebyli nedospělci kolísanými a zmítanými každým větrem učení skrze podvod lidský a lstivost (směřující) ku provedení bludu.“ (Efez. 4:13, 14; *Sýkora*) Znázorněna byla takováto neochvějnost pevným postojem mladých žáků ve veřejných školách, kteří při vlasteneckých příležitostech odmítli jako bohabojní lidé porušiti Boží zákon proti modlářství, jak se tomu byli doma od rodičů naučili. — 1. Jana 5:21.

19 Otcové a matky to dobře vědí, přesto chceme to zde opakovati, protože jde o věc, ve které třeba podniknouli potřebné kroky. Je to přísloví: „Bláznovství přivázáno jest k srdci mladého, ale metla kázně vzdálí je od něho.“ (Přisl. 22:15) Aneb jinými slovy: „Pošetilost je spjata s myslí dítěte; metla kázně ji od něho vyžene.“ (*Amer. překlad*) To velmi jasně ukazuje, že srdce neb mysl dítěte mohlo by směřovati k bláznovství čili pošetilosti, kdyby dítě nebylo svými opatrovníky správně poučeno a vedeno. Především není obeznámeno s tímto světem a s jeho zlými, sobeckými způsoby. Skrze své rodiče zdědilo též hříšnost od Adama. Pak nesmíme též nikdy zapomenouti, že dábelští démoni jsou ještě na svobodě. Hlavně zamýšlejí zlé proti všemu, co se týká Boha a jeho organizace, a to zejména od doby, co byli spolu se satanem svrženi s nebe na zem. Proto chodí dnes lidstvo více než před rokem 1914 „podle chyby světa tohoto, a podle knížete mocného v pověří, ducha toho, kterýž nyní dělá [působí] v synech nepoddaných.“ (Efez. 2:2) Srdce a mysl dětí Bohu zasvěcených lidí potřebuje proto více než kdy jindy ochranného poznání a biblického návodu k pravému smýšlení a jednání.

20 Jestliže dítě nepokáráme, ale přenecháme je svobodně pošetilé a zlé cestě, pak tvárné jeho srdce neb mysl přivykne takovému bláznovství neb pošetilosti. O tom, jak působí takový odklad pokárání, praví mudrec: „Nebo že ne ihned dochází ortel pro skutek zlý, protože jest srdce synů lidských vroucí v nich, aby činili zlé věci. A ačkoli hříšník činí zlé na stokrát [a projde mu to], a vždy se mu odkládá, však také vím, že dobře bude bojícím se Boha, kteříž se bojí obličejů jeho. S bezbožným pak nedobře se díti bude, aniž se prodlí dnové jeho; minou jako stín, protože se nebojí obličejů Božích.“ (Kaz. 8:11-13) Když tedy otec a matka nemoudře nedbají a netrestají dítě pro jeho pošetilé sklony v srdci a mysli, dokud ještě je poddajné, pak bude dítě potrestáno nevyhnutelným působením božských předsevzetí. Takovému nepovede se dobře. Naléhavě praví mudrec: „Neodjímej od mladého kázně; neboť umrskáš-li jej metlou, neumřef. Ty metlou jej mrskávej, a duši jeho z hrobu vytrhneš.“ (Přísloví 23:13, 14) „Metla“, které se užije, aby dítě bylo odvráceno od cesty smrti pro neposlušnost Boha, nemusí nutně býti doslovnou metlou neb prutem. „Metla“ znázorňuje rodičovskou autoritu a moc, podobně jako žezlo naznačuje moc panovníka. Použití rodičovské „metly“ by tedy znamenalo, vykonávati rodičům danou moc a autoritu jakýmkoli způsobem, jenž se zdá moudrým a vhodným k ukáznění dítěte.

21 Dítě se snad ve chvíli pokárání proti němu vzepře. Vzhledem k zamýšlenému moudrému chování dítěte v budoucnosti nepodlehne však trestající otec neb matka slabosti natolik, aby patřičný trest nevykonali. Metlu neb prut moci, autority a odpovědnosti neměli by rodiče nikdy třímati příliš shovívavě. Mla-

dým srdcím a myslím je třeba vstřípiti úctu před nimi. Použití této metly, jim k dobrému, neznamena útkování, ale je výrazem lásky, která se pojí se silou a moudrostí. Zanedbáme-li použití metly, pak to vede k neúctě a dále k nepoddajnosti. Apoštol píše: „K tomu, tělesné otce své měli jsme, kteříž nás trestali [s jakým výsledkem?], a měli jsme je u vážnosti, i zdalíž nemáme mnohem více poddání býti Otci duchů, abychom živi byli? A onino zajisté po nemnohé dny [naší nedospělosti], jakž se jim vidělo, trestali, ale tento k užítku, abychom došli svatosti jeho. Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se zajisté býti potěšené, ale smutné, než polom pokojné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm poctiveni byli.“ (Žid. 12:9-11) Vyvěrající z toho dobrodiní otevře pak dítěti oči nad moudrou laskavostí jeho pozemských opatrovníků, a dítě bude si jich vážiti pro udělené mu kdysi pokárání. Dále má dítě taktéž příležitost ukázati svou poslušnost, a tímto výrazným způsobem se naučí míti náležitou úctu před Jehovou udělenou autoritou; a tak se též naučí, báti se i Boha a jeho nejvyšší autority.

22 Kam to vede, je-li blaho dítěte zanedbáváno a necháme-li je lhostejně jíti jeho pošetilou cestou, aniž bychom mu kdy dali pocíiti bolest trestu aneb důtky? I zde mluví k nám hlas božské moudrosti a doporučuje: „Metla a pokárání uděluje moudrost; chlapec však ponechaný své vůli je na hanbu matce. Ukážňuj svého syna i občerství tě, a bude působit rozkoš tvé duši.“ (Přisl. 29:15, 17; *Hejčl*) Synové neb dcery, kteří nejsou kárání a jimž se nedostane návodu pro jednání od otce neb matky, způsobí srdci a mysli svých rodičů mnoho starosti a hoře. Není-li dítě moudrým použitím metly a káráním vyučeno v nebeské a teokratické moudrosti, pak nakonec uvede hanbu na svou matku, která je porodila. Je nemoudré nedbati toho, co je v Příslovích tak dobře vyjádřeno: „Po skutcích svých poznáno bývá i pachole, jestli čisté a jestli pravé dílo jeho.“ To znamená: „Dokonce i dítě pozná se podle svých skulků, dle toho, je-li jeho chování nepoctivé anebo počestné.“ (Přisl. 20:11; *Amer. př.*) Rodiče měli by proto věděti, kdy je dítěti třeba pokárání; nedbají-li toho, pak se svět doví, o jaké dítě jde, a to bude hanbou pro otce i matku.

23 Jelikož dítě uvede hanbu na svou matku, je-li přenecháno svým vlastním nápadům a pošetilostem vznikajícím v jeho mysli, proto měli by rodiče sami dělali plány pro dítě. Při tom neměli by míti na zřeteli světský prospěch dítěte v tomto životě, ale měli by přihlížeti k tomu, aby dítě uprostřed tohoto světa věrně sloužilo Jehovovi a nakonec obdrželo jeho schválení, a tak ve spravedlivém novém světě pod panstvím Božím království užívalo života v pokoji a štěstí. Jestliže rodič koná v tomto směru svou ryzí povinnost, tu tím urovnává svému zplození cestu k budoucím požehnáním, jak je psáno: „Spravedlivý ustavičně chodí v upřímnosti své; blažení synové jeho po něm.“ (Přisl. 20:7) Pro pravdivost tohoto přísloví najdeme praktický příklad v Jobovi a jeho deseti dětech, které zplodil po tom, co byla jeho ryzost podrobena strašlivé zkoušce.

19) Kterým směrem dá se srdce neb mysl dítěte, není-li napomínáno? a proč to platí zejména teď, co satan byl svržen s nebe?

20) Proč je váhavost v napomínání dětí nemoudrá? a co je rozumětí metlou, kterou vytrhneme duši jich z hrobu?

21) Proč se námitkou dítěte nemáme nechat zadržet od použití „metly“?

22) Proč musí rodiče nésti následky, jestliže nedají dětem pocíiti bolest „metly“ neb pokárání?

23) Jak mají rodiče dělati plány pro děti, a proč?

VÝCHOVA

24 Ve spojení s plánováním třeba myslet na *výchovu* (kázeň; *Kralická bible*), o níž se zmiňuje apoštol v Efezským 6:4. *Výchova* znamená *vychování dětí, kázeň, poučování, vzdělání*; a apoštol praví otcům ještě výslovně, že taková výchova a příslušné napomínání má se dít po způsobu „Páně“. Tím se poukazuje na něco jiného, než na výchovu a vzdělání, jichž se dítěti dostane ve veřejných neb soukromých školách světských. *Výchova* zahrnuje tedy o něco více než jen duchovní poučení o Pánu Bohu a o jeho království. Zahrnuje školení dětí ke službě Bohu. Za tím účelem musí ovšem děti býti poučeny o tom, co je psáno ve Slově Božím. Boží Slovo dává nám vysvětlení o účelu takového vyučování: a děti chtějí znát důvody všeho. Dostane-li se jejich vědychtivě myslí uspokojivého odvodnění, pak se ochotněji poddají, protože mají potřebné porozumění. Musí proto býti živeny mlékem Slova Božího stejně jako i dospělí, kteří jsou noví a mladší v pravdě.

25 Apoštol Petr řekl: „Ale slovo Páně zůstává na věky. Totoť pak jest slovo, kteréž zvěstováno jest vám. Protož složíce všelikou zlost, a všelikou lest, a pokrytství a závist, i všecka utrhaní, jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lští, Božího slova žádostivi buďte, abyste jím rostli, jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán.“ (1. Petra 1:25; 2:1-3) To znamená duchovní mléko z nějakého zjednodušeného vydání bible zvlášť vyrobeného pro děti. Myslí se tím, vyložiti ze Slova Božího prostým způsobem věci, které dovede dítě podle své duchovní chápavosti pojmouti a si přivlastnit. Tímto způsobem byl v napomínání Páně vychováván mladý Timoteus svou židovskou matkou Euníkou a babičkou Loidou. Apoštol Pavel připomíná to Timoteovi, píše mu: „Neboť jsem se rozpomenul na nelíbenou víru, (která jest) v tobě, která nejprve přebývala ve tvé bábě Loidě a v tvé matce Euníce, a jsem přesvědčen, že i v tobě (přebývá). Ale ty zůstavej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi se přesvědčil, neboť víš, od koho jsi se naučil, a znáš od dělnství Písma svatá, která tě mohou naučiti ke spáse vírou, (jež jest) v Kristu Ježíši. Všecko Písmo od Boha vdechnuté jest (také) užitečné k učení, ke kárání, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby člověk Boží byl dokonale, způsobilý ke každému skutku dobrému.“ — 2. Timoteovi 1:5; 3:14—17.

26 Zjednodušené, přepracované vydání hebrejských písem nebylo by Bohem inspirované a dostatečné, aby mohlo člověka Božího přivést k dospělosti ve víře a vyzbrojiti jej pro všeliké dobré skutky ve službě Boží. Věřící matka Timoteova nepoučovala svého mladého syna podle takové zjednodušené bible pro děti.

27 Euníka a Lois četly v hebrejských písmech, v Kazateli 12:1, napomenutí: „A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své.“ Když to četly, byly si však též vědomy, že ne celá odpovědnost spočívá na Timoteovi. Věděly, že o n y musely mu přimatovatí Jehovu Boha, neboť otec Timoteův byl neobrácený Řek, pohan. (Sk. ap. 16:1-3) Věděly, že ho musely poučiti o hebrejských písmech a o tom, jak dalece se tyto staly nyní křesťanům srozumitelnými, a že musely dělat o něho plány, aby mohl správně působiti v křesťanském smyslu. Nevedly jej ke knihám světského vědění, neprávem tak zvané vědy, kterýchžto knih bylo tehdy mnoho. Věděly, že Kazatel ve 12. kapitole dále píše: „Dělání knih mnohých zádného konce není, a čistí mnoho [tyto knihy] jest zemlení těla. Suma všeho toho, což jsi slyšel: Boha se boj a přikázání jeho ostříhej, neb na tom všecko člověku záleží, poněvadž všeliký

skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.“ (Kaz. 12:12, 13) Proto Euníka a Lois společně se činily, aby vychovaly Timotea podle napomenutí, která našly napsané ve Slovu Božím; toto jednání přivedlo Timotea k tomu, že se bál Boha a zachovával jeho přikázání. Tak byl přirozeně uveden na cestu života skrze Krista Ježíše a byl učiněn moudrým k dosažení spasení. Pro tuto výchovu dětí byly Euníka a Lois ctnostné ženy, a Timoteus je ctěl a chválil. — Přísl. 31:10, 28.

RODIČE PŘÍKLADEM A ČINITELI

28 Děti vidí dospělé v jejich svobodném a sebevědomém vystupování a jejich mysl zabývá se stále tím, že jednou samy budou dospělé a budou požívatí stejných výsad. Proto lze je docela dobře naučiti, jak mají odložití dětinské způsoby, dětinskou mluvu, dětinské usuzování a myšlení. (1. Kor. 13:11) Při tom využijeme silného pudu dětí k napodobování. I Ježíš dosvědčuje jejich touhu napodobovati, když praví onomu židovskému pokolení, které odmítlo spolupracovati: „Ale ke komu připodobním pokolení toto? Podobné jest dětem, sedícím na trzích a na tovaryše své volajícím, a říkajícím: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme nařikali, a neplakali jste.“ (Mat. 11:16, 17) Jestliže tedy mladí členové rodiny ctí otce a matku, pak je budou v jejich bohoslužbě napodobovati a rádi se jimi dají vycvičiti v praktické službě pro Boha. Budou takovou službu ctít a vážit si jí, protože rodiče sami konají tuto službu pro Boha.

29 V době předobrazné theokratické organizace ve starověku pokládaly se děti za ozdoby věřícího muže, a děti naopak zase chlubily se svým otcem a byly na něho hrdy. Je psáno: „Koruna starců jsou vnukové, a ozdoba synů otcové jejich.“ (Přísl. 17:6) Vy, otcové, chtěli byste ovšem býti chloubou a pýchou svých dětí. Pak jedněte též jako věrní a rázní služebníci svého Boha Jehovy a při tom vychovávejte své děti ve cvičení a kázní Pána Boha. Přirozený obdiv dětí pro bohabojné rodiče otvírá mysl dětí pro dobrý vliv, kterým rodiče na ně působí při jejich výchově v Pánu. Rodiče musí dítěti ukázati a skulkem je o tom přesvědčiti, že pouhé rozumové vědění o Pánu není vše, nýbrž že s tím musí býti spojena horlivá služba pro něho, totiž jednati podle jeho přikázání a oznamovati jej těm čestným lidem, kteří o něm ničeho nevědí.

30 Poučování slovy z úst rodičů samo o sobě nenaučí dítě a nevyvíčí je, aby se činně zúčastnilo služby Bohu jako rodiče. Pouhým vyprávěním podivuhodných biblických historií o hrdínech jako byl David, Jonata, Samson, Debora, Jahel, Josef, Daniel, Ester a jiní, nepřivedeme ve většině případů napjatě naslouchající děti beze všeho k činnosti. Tyto historie vypravují se i ve školních knihách katolických obecních škol a v učebnicích nedělních škol evangelických. A přece to katolické a evangelické děti nepohnulo k tomu, aby sloužily Jehovovi a proto aby šly a kázaly evangelium o království veřejně a dům od domu. Rodiče nesmějí

24) Co znamená a co zahrnuje „výchova“?

25) Co znamená životi „mlékem... Božího slova“? a jak byl Timoteus takto živen?

26) Proč je zřejmé, že Timoteus nebyl poučován podle zjednodušené, nově sestavené bible?

27) Jak byly Euníka a Lois společně činny pro mladého Timotea ve smyslu Kazatele 12:1?

28) Proč měli bychom využití napodobivosti dětí, a jak?

29) Kdo je „ozdoba synů“? a jak měli by tyto této ozdoby využítí?

30) Z čeho vysvítá, že pouhé vyprávění biblických povídek dětem nestačí?

so tedy diviti, jestliže děti, jimž biblické zprávy vykládají jako ukolébavky, aniž by jim dali další návod, že tyto děti stále ještě jdou za světem a při dospívání odávají se raději světským radovánkám. Pouhé naslouchání biblickým povídkám nedovede jim vskutku výrazně vsápnouti do vědomí, oč vlastně jde a jak přesné byly prorocké události a činy shodují se s dnešními skutečnostmi.

31 Jakub pravil: „Budtež pak činitelé slova, a ne sluchači toliko, oklamávající sami sebe... [Kdo] n...sa posluchač zapominatelný, ale činitel skutku, blahoslavený bude ve skutku svém.“ (Jak. 1:22-25) Kdo dnes prorocí pouze čte, avšak nekoná křesťanskou práci, kterou se ona ctihodná prorocí naplňují, nemůže býti vskutku přesvědčen o obsahu těchto prorocí a nedovede jich správně ocenit. Podobně jest tomu s dítětem, jež z úst svých rodičů slyší toliko biblické povídky, není však vychováváno, poučováno, vzděláváno a přidržováno k tomu, aby se služby Bohu zúčastnilo. Takové děti nepochopí a nepocítí nejlepším způsobem, co Slovo Boží chce říci, a při dospívání nejsou nijak zvlášť nakloněni sloužit Bohu.

32 Zsvěcení rodiče měli by dbáti, aby jejich děti dříve šly k ocenění a z praxe poznaly pravdu i způsob, jak viditelná organizace Páně na zemi působí. Rodiče vezměte dítě s sebou do polní služby a ukažte mu prakticky, jak se práce v poli vlastně děje a jak při tom získáváme rozmanité zkušenosti, příjemné i nepřijemné. Co praví 5. Mojžíšova 11:19 o poučování nedospělých členů rodiny o Slovu Božím? Zákon Boží tam říká: „A vyučujte jim syny své, rozmlouvajíce o nich, když sedneš v domě svém, aneb když půjdeš cestou [vůz od svého domu], když lehneš i když vstaneš.“ Když tedy otec neb matka jsou na cestě, zvěstující poselství o království dům od domu, tu měli by děti míti s sebou a poučovat je o Slovu Božím jak přímou rozmlouvou s ním tak i tím, že dítě slyší svědectví, jež rodiče vydávají u dveří lidí. Před pěti lety obvinil předseda tříčlenného federálního soudu v Indianapolis (USA) jednoho zvěstovatele království, že při kázání dům od domu bral svého synáčka v náručí s sebou, aby u lidí vzbudil sympatie a přiměl je tak citově, aby si vzali literaturu a něco mu za ni dali. Vezmou-li rodiče dítě s sebou, neměli by v prvé řadě myslet na to, jak to bude působiti na ty, jimž dávají svědectví; to není hlavním důvodem, proč bereme dítě s sebou. Pravým důvodem je, plnit vůli Boží, aby totiž dítě bylo rodiči prakticky vycvičeno ve službě stvořiteli a již ve dnech svého mládí na něho pamatovalo.

33 Když Bůh poslal proroka Izaiáše se zvláštním poselstvím Achazovi, králi říše Judské, tu mu přikázal, aby vzal svého syna Šear Jašuba s sebou jako živé znamení; a tak slyšel hoch, jak jeho otec vyřizoval královské poselství. Viděl též, jak král odmítl výzvu jeho otce, aby si vyprovodil znamení od Pána. Nato slyšel, jak jeho otec vyřkl Boží nelibost nad nevěrným králem, takže následovalo nezapomenutelné prorocí: „Aj, panu počne a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel.“ Poté pravil jeho otec, Izaiáš: „Aj, já a dívky, kteréž mi řekl Jehova, [jsme] na znamení a zázraky v Izraeli od Jehovy zástupů.“ (Iz. 7:1-14; 8:18) Tuto zkušenost byl by hoch Šear Jašub zameškal, kdyby se byl zdráhal doprovázet otce, když Izaiáš přednesl toto svědectví králi Achazovi.

NE ROZDĚLENÍ, ALE SPOLEČENSTVÍ

34 Není pochybnosti, že takovéto společenství mezi otcem a synem neb mezi matkou a dcerou v polní službě vytvoří pevné pouto náklonnosti a porozumění mezi

rodiči a dětmi. To je žádoucí, zejména vzhledem k Ježíšovým slovům: „Což se domníváte, že bych přišel pokoj uvésti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale rozdělení. Neb od této chvíle bude jich pět v jednom domě rozděleno, tři proti dvěma, a dva proti třem. Bude rozdělen otec proti synu, a syn proti otci, máte proti dceři, a dcera proti máteři.“ (Luk. 12:51-53) A pokud jde o „čas konce“, pravil Ježíš: „Ale ve všech národech nejprv musí býti kázáno evangelium. Vydá pak bratr bratra na smrt, a otec syna; a povstanou děti proti rodičům a vydají je na smrt. A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé. Ale kdo setrvá až do konce, ten spasen bude.“ (Mar. 13:10,12,13) Podobné jednání lze vysvětliti působením vlivného nepřítele, jenž rozmanitým způsobem zmocňuje se a formuje ducha těch, kdož se s ním zradí.

35 Rodiče neměli by nečinně přihlížeti, vidí-li své děti ohroženy takovýmito vlivy, a to ani tehdy, vycházejí-li tyto vlivy z totalitního státu. V zájmu těch, které svěřil Bůh jejich duchovní péči, měli by učiniti rozhodná protipatření oproti věcem, které směřují ke zradě na rodnině a k jejímu rozdělení. Nejlepší metodou, kterou doporučuje Bůh, je dáti dětem kázeň a napomínání Páně, a to nikoli jen teoreticky ústním poučováním, ale i prakticky tak, že jim ve službě Boží věci skutečně předvedou. Učíte z dětí své druhy a družky, když jste činní ve službě Boží jako jeho svědci. Ukovejte pouta v Pánu mezi sebou a svými dětmi v nezlomnou sílu tím, že s nimi sdílíte své zkušenosti jako křesťané. Pomněte: „Vychovej dítě v cestě, kterou se má dáti, a neodstoupí od ní, když zestárne.“ (Přís. 22:6; angl. b.) Aneb: „Všlěpuj to chlapci na začátku jeho cesty; a když zestárne, neodchýlí se od ní.“ — *Benj. Davies.*

36 Posilňujte tímto způsobem mladé lidi, které milujete, pro strašlivé, zchytralé zkoušky víry a odanosti, které na nás čekají nyní, kdy se blížíme závěrečnému konci, „dokonání světa“. To přinese bohatou odměnu útěchy, radosti a Božího schválení. Jaká slast pro otce neb matku, kteří ústně i praktickým příkladem dítě poučovali a pak slyší, jak dítě samo se činí a užívá svých rtů pro království vydáváním svědectví na ulici aneb dům od domu, prozrazujíc tak nebeskou moudrost! V Příslovích se praví: „Synu můj, bude-li moudré srdce tvoje, bude mít radost také srdce moje: radovat se bude moje nitro, když tvé rty budou mluvit řádné věci. Slyš svého otce, který tě zplodil, a nepohrdej matkou, když zestárla. Pravdu kup a neprodávej moudrost, kázeň a osvícení. Plesá radostí otec spravedlivého, kdo zplodil moudrého, veselí se z něho. Kéž se (též) raduje otec tvůj a matka, nechat plesá ta, jež tě porodila! Dej mi, synu můj, své srdce (Dbej na mě, synu můj; amer. př.), a tvé oči ať dbají cest mých.“ — Přís. 23:15,16,22-26; *Hejčl.*

37 Vychovávejte a napomínejte tedy své děti v Pánu; předvedte jim věc názorně a buďte jim sami příkladem, aby dbali vašeho víryplného jednání. U-

31) Čeho je — mimo slyšení slova — ještě třeba, abychom dospěli ke skutečnému ocenění Slova Božího?

32) Jak měli by rodiče dbáti, podle napomenutí v 5. Mojž. 11:19, aby se u dětí vyvinulo správné ocenění?

33) Jak je to znázorněno v případě Šear Jašuba, syna Izaiášova?

34) Co se vytvoří takovým společenstvím ve službě? a proč je to žádoucí vzhledem k Ježíšovým slovům o nynější době?

35) Co měli by rodiče, podle Přís. 22:6, podniknouti proti takovým rozdělojícím vlivům?

36) Proti čemu měli by rodiče nyní své děti posilňovati? a jakou odměnu to vynese rodičům?

37) V jakém ohledu měli by rodiče upozorniti děti na svou cestu? a proč to se zřetelem k „ohavnosti zpusošení“?

kažte jim prakticky, že se bojíte Boha Jehovy. Takovým jednáním jim pomůžete „utéci na hory“, kde Bůh nabízí bezpečné útočiště nyní, kdy tak zřetelně vidíme na celém světě opovážlivou „ohavnost zpusťování“ státi „na svatém místě“. (Mat. 24:15,16) Vezměte si k srdci naléhavou výstrahu Ježíšovu před touto dobou: „Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech. Protož modlete se, aby utíkání vaše nebylo v zimě, aneb v sobotu. Neboť bude tehdyž soužení veliké, jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy bude.“ — Mat. 24:19-21.

38 Za dnů Ježíšových bylo by zajisté pro nastávající i pro kojící matky obličné, uskutečnění spěšně útěk před blížícím se neštěstím. Avšak tento poukaz na „čas konce“ zřejmě se týká oněch nastávajících a kojících matek, které výstražného poselství Páně před Boží odplatou nevezmou si k srdci neprodleně. Takové nedbalé čekají s nevěřící lhostejností až do nejjisté poslední chvíle, kterou lze přirovnati k nepříhodné době soboty a zimy. Teprve pak, pod tlakem nebezpečí, začnou konat své přípravy pro útěk na bezpečné místo. Avšak běda jim, neboť tehdy na to již nestačí, ani pro sebe samých ani pro své potomky, kteří jsou na ně odkázáni a jsou jim přítěží. V *posledním* okamžiku, kdy už budeme *státi tváří v tvář* definitivnímu konci tohoto „dokonání světa“, nebude již času pokoušet se o útěk a obdržeti od Jehovy milosrdenství a pomoc. *Nyní*, kdy hledíme na zřízenou „ohavnost zpusťování“, *nyní* je pro rodiče na čase „utéci s dětmi na hory“, aniž by ziráceli čas tím, že se sobecky pokoušejí zachrániti ještě něco z tohoto odsouzeného světa. V zájmu svých dětí neodkládejte, neboť odklad znamená bědy! — Jer. 51:22; Ezech. 9:6.

39 Všichni ti, kteří využijí dnešní doby božské

milosti, budou se věrně snažiti, aby své děti přivedli na cesty Pána Boha. Jim slubuje Bůh, že jim bude milostiv. Nyní je čas dělení národů na „ovce“ a „kozy“, jež se odehrává pod vedením Krista Ježíše. Jenž je v chrámě jako soudce Jehovův. (Mat. 25:31-46) Ovčí povahy z národů jsou přiváděny na pravou stranu soudcovského trůnu, kde se veselí v naději na bezpečné útočiště s lidem Božím a kde mají zaslíbení věčného života a požehnání královstvím Otcovým. Kristus Ježíš jedná jako soudcovské „rámě“ za Jehovu Boha: a o věrných rodičích, kteří se nyní poslušně snaží vychovati své děti v kázní a napominání Pána Boha. Čteme: „Aj, Pán Jehova přichází jako mocný, a rámě jeho bude vládnouti za něho; aj, mzda jeho s ním. a odplata jeho před ním. Jako pastýř bude pásti stádo své. shromáždí beránky do náruče a ponese je na prsou, a něžně povede ty, kdož mají mladata.“ (Iz. 40:10,11; Amer. stand. př.) Jehova Bůh, veliký pastýř, pečuje zvláště o rodiče mezi svými „ovci“, aby našli bezpečné útočiště a záchranu.

40 Kéž by děti spolu se svými zasvěcenými rodiči přijali božské pozvání, aby chvalořečením sloužili Jehovovi Bohu a jeho králi: „Chvalte Jehovu od země.. jinochové jakož i panny, starcové a s nimi děti! Ať chválí jméno Jehovovo, jeť jen jeho jméno vznešené. sláva jeho nad nebem, nad zemí.“ — Žalm 148:7,12,13; Hejčl.

38) V jakém smyslu bude běda těhotným a kojícím? a kdy tedy je třeba utéci?

39) Co měli by rodiče svým dětem učiniti vzhledem k dělení národů na „ovce“ a „kozy“? a jaké je Boží zaslíbení?

40) Jaké pozvání přijmou věrní rodiče a děti?

Výstraha

„Neřkajte spiknutí všemu, čemu lid ten říká spiknutí, a toho, čeho on se bojí, nebojte se aniž se strachujete.“ — Izaiáš 8:12; Slov. překlad.

JEHOVA varuje všechny lidi, kteří hledají trvalý život a štěstí ve spravedlivém novém světě, před spiknutím aneb spojením starého světa. Všichni, kteří se ho bojí, dbají této výstrahy. Pouze oni zůstanou pevní a nepohybliví, zatím co zkažený, neuspokojivý starý svět vidíme jíti cestou, jež vede k jeho záhubě. Všechny národy a zejména jejich vůdce a panovníky ovládá skličující strach z budoucnosti. Puzení strachem, jsou lidé hnáni k tomu, aby svůj osud spjali se spiknutím tohoto starého světa. Nyní tedy je třeba výstrahy, výstrahy Jehovy Boha, jež se obrací ke všem lidem, neboť toto světové spiknutí neslouží věčnému blahu a štěstí lidstva. Spiknutí to je odsouzeno k zániku, neboť prorocké Slovo Boží, jež je vždy pravdivé a které přesně předpovědělo vznik tohoto spiknutí, oznámilo též předem, že spolek ten bude zničen a že strhne všechny zúčastněné s sebou do záhuby.

2 Spiknutí nemůže míti úspěchu proti tomu, proti němuž bylo zosnováno. Svět a jeho národové uvedou tímto spiknutím na sebe takovou pohromu, že tomuto starému světu nebude více možno, aby se pozvedl z troskek této katastrofy. Kdo tudíž doufá ujíti jisté záhubě nesmí se nechati hnáti strachem ani ho nesmí klamati okolnost. že spiknutí svým světsky moudrým způsobem působí vábivě. Musíme nyní projevití neocněvnou důvěru v Jehovu Boha a spoléhati na jeho Slovo jakožto svého vůdce. Pouze tak získáme potřeb-

nou sílu, abychom se nedali zatáhnouti do spiknutí tohoto starého světa a tím do zkázy světaširou válkou armageddonskou.

3 Stojíme dnes před světovou situací a pocítujeme její vlivy, podobně jak tomu bylo v malém rozsahu v době království Juda a jeho nového krále Achaza. To bylo osmset let před začátkem našeho letopočtu. Zprávu o tom zachovala nám moc toho, jenž neomylně viděl do budoucnosti, aby nám byla návodem dnes, v nejkritičtější době světových dějin. Ve světle této zprávy vidíme zřetelně, oč dnes jde a která cesta jediné vede bezpečně na stranu vítězů, kde se můžeme živi dostati do nového světa spravedlnosti. Tuto zvláštní výstrahu i návod poskytují nám slova Izaiášova, nejvýznačnějšího to proroka v době, kdy Achaz vládl nad královstvím judským.

4 Slova Izaiášova mají pro nás dnes větší cenu než veškeré řeči nejvýznamnějších státníků a náboženských vůdců naší doby, neboť Izaiáš mluvil zřetelně jako prorok Jehovy Boha a jeho slova byla vyřknuta pod vlivem ducha čili neodolatelné moci Boží. V oněch dnech byl „civilisovaný“ svět, a obzvláště též království judské, ohrožen tížadostivou a nesvdomitou světovou mocí, která usilovala o panství nad světem; i tehdy hrozilo mezinárodní spiknutí. Dnes hrozí světový systém pohliti veškeré lidstvo; a síly, které chtějí všechny lidi vnutiti do tohoto mezinárodního spiknutí

proti pravému království Božímu, působí stále mocněji a důrazněji. Jsouce tedy tísnění světovou situací, jež je podobná — avšak mnohem osudovější — oněm poměrům, jež přiměly tehdy Izaiáše k jeho výstraž-

nému svědectví, učiníme dobře, budeme-li se jeho slovy a celou jeho dějinnou souvislostí blíže zabývat. Prosíme prolo své čtenáře, aby následující pojednání pečlivě uvážili.

Bez bázně před světovým spiknutím

NIJAK nemáme zaručenu bezpečnost, jestliže se přidáme k masám lidu a jsme jako stádo včlenění do mocných proudů, jež vytváří přítomnost. Dokonce i ve spořádaných, dobře založených demokraciích se vždy znovu a znovu stávalo, že většina lidu byla v nepravu. V době proroka Noema, před světovou potopou, bylo v nepravu celé lidstvo až na osm výjimek. Těchto osm, Noe a malá jeho rodina, byli v právu, ne snad na základě své vlastní lidské moudrosti, nýbrž proto, že kráčeli s Bohem, jenž vždy je v právu. Náboženskému křesťanstvu našich dnů posílá nyní Jehova svým prorokem Izaiášem výstrahu před potopou jiného druhu, říká: „I to ještě mluvil Jehova ke mně. Řka: Poněvadž pohrdl lid ten vodami Siloe tiše tekoucími, a raduje se z Rezina a syna Romeliova, protože aj, Pán uvede na něj řeky násilné a mnohé, krále Asyrského, a všecku slávu jeho, takže vystoupí ze všech toků svých, a půjde nad všechny břehy své. Půjde i přes Judu, rozleje se a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená křídla jeho naplní širokost země tvé, ó Immanuel.“ — Izaiáš 8:5-8.

2 Abychom mohli zjistit, co lze dnes srovnati s tím, že lid se radoval z Rezina a syna Romeliova a pohrdal vodami Siloe, musíme vědět, v jaké souvislosti vyřkl Izaiáš tehdy svá slova. Vody Siloe přitékaly jako malý potok z pramene, jenž je dnes znám jako pramen panny a teče přímo podél východní zdi Jerusalema. V době, kdy Achaz kraloval v Jerusalemě, byly — zdá se — tyto vody sváděny zvláštním zařízením do kotliny uvnitř města. Vody Siloe sloužily tudíž spolu k zaopatření vody pro hlavní město království Juda. Zdá se, že o této říčce zmiňuje se Žalm 46:5 slovy: „Potok a pramenové jeho obveselují město Boží, nejsvětější z přibytků Nejvyššího.“ Tak tedy byly vody Siloe ve spojení s hlavním městem, v němž na trůně seděl Jehovův pomazaný král z domu Davidova. Tehdy směl Achaz, ačkoli byl Jehovovi Bohu nevěrný, zaujmouti tento trůn domu Davidova, jako dvanáctý v řadě králů pocházejících z domu Davidova. Tato milost byla králi Achazovi poskytnuta pro slavnostní smlouvu neboli úmluvu, kterou uzavřel Jehova s králem Davidem pro jeho věrnou oddanost.

3 Podle této smlouvy pro království pravil Bůh Davidovi: „A utvrzen bude dům tvůj a království tvé až na věky před tebou, a trůn tvůj bude státi až na věky.“ (2. Sam. 7:16) Dále pravil Bůh: „Na věky zachovám jemu milosrdenství své, a smlouva má s ním stálá bude. Učiním i to, aby na věky trvalo símě jeho, a trůn jeho jako dnové nebes. Jestliže by pak synové jeho [jako král Achaz] opustili zákon můj, a v soudech mých nechodili, jestliže by ustanovení mých poškrvnili a přikázání mých neostříhali: tedy navštívím metlou přestoupení jejich a trestáním nepravost jejich, ale milosrdenství svého neodějmu od něho, aniž klamati budu proti pravdě své. Nepoškrvním (neporuším; *angl. b.*) smlouvy své a toho, což vyšlo ze rtů mých, nezměním.“ (Žalm 89:29-35) Svě úplné a konečné splnění nachází tato s domem Davidovým uzavřená smlouva ve velikém synu Davidovu, v Mesiáši neboli Kristu. Ten je navždy dědicem smlouvy. za-

hrnující věčně trvajícím královstvím, nehledě k nedokonalému, nesprávnému jednání králů z domu Davidova, kteří kdysi seděli na trůně jerusalemském. „Vody Siloe“ jsou tudíž znázorněním vod pravdy o Boží smlouvě týkající se mesiášského království. Tyto vody poukazují na božské zaslíbení, že Mesiáš, veliký kníže v království Božím, přijde z pokolení věrného krále Davida a z žádného jiného královského pokolení.

4 Za krále Achaza skutečně vody Siloe byly „tiše tekoucí“, to jest tekly zvolna, jako strouha. Řekl-li tedy Bůh, že „lid ten“ pohrdl vodami Siloe, pak tím mínil, že lid zavrhl smlouvu pro království, kterou uzavřel Bůh s domem Davidovým, protože tato tehdy, za Achaza, vypadala tak nepatrná, slabá a bezmocná a nezdála se mnoho slibovati. Za krále Achaza byla říše Juda velmi malá a slabá. Zdálo se, že nepřátelské světové moci ji snadno rozdrť. Proto „lid ten“ místo domu Davidova s jeho zaslíbením budoucího knížete-Mesiáše dal přednost lidské vládě, která se nemohla opřít o mesiášské zaslíbení.

5 Kdo byl „lid ten“, jenž takto se obrátil zády k Jehovově smlouvě pro království? Byli to tělesní bratři těch z království Juda, příslušníci oněch deseti kmenů Israele, kteří se oddělili ze společenství všech dvanácti kmenů a zřídili vlastní království. Těchto deset kmenů po smrti Šalomouna, syna Davidova, odpadlo, aby zřídili království, jehož král nepocházel z domu Davidova. Jejich nová říše byla nazývána „království Israelské“ na rozdíl od „království Judského“. Muž, jenž během prvních čtyř let kralování Achazova nad říší Juda byl králem v israelské říši deseti kmenů, nazýval se Pekach a byl to syn Romeliův. (2. Král. 15:25-27) Království israelské mohlo jednati bratrsky vůči malému království Juda pod Achazem, avšak nejednalo tak. Neprojevalo nijaké úcty k Jehovově smlouvě pro království s domem Davidovým. Ba království israelské oficiálně odpadlo od uctívání Boha Jehovy a zavedlo politické, státní náboženství, spočívající v uctívání zlatých telat a později v uctívání falešného boha Bála a jiných pohanských model. — 1. Král. 12:26-33; 16:27-33.

6 Směrem na severovýchod hraničila říše israelská s královstvím syrským. Tito Syřané byli vzdálenými příbuznými synů israelských. Avšak ani oni neměli úcty před smlouvou pro království, kterou uzavřel Jehova s domem Davidovým v Jerusalemě; pohrdali touto smlouvou. Když Achaz nastoupil na trůn, vládl v říši syrské muž jménem Rezin. Proč radoval se israelský „lid ten“ z Rezina a ze svého vlastního israelského krále Pekacha, syna Romeliova? Protože

1) Který obraz a jaká výstraha nám znázorňují, že není zárukou bezpečnosti, připojíme-li se k masovému hnutí lidu?

2) S čím byly „vody Siloe“ spojeny?

3) Co tedy představují tyto „vody Siloe“?

4) Nakolik byly tyto vody tiše tekoucí? a proč jimi pohrdl „lid ten“?

5) Kdo byl „lid ten“? a jak ukázali, že nemají úcty před smlouvou pro království?

6) Proč se radoval tento lid z Rezina a z Pekacha, syna Romeliova?

Rezin měl pouze pohrdání pro království Juda, s jehož králem byla upevněna Jehovova smlouva pro království. Za Jotama, otce krále Achaza, uzavřela říše israelská s říší syrskou útočnou smlouvu proti říši Juda a proti jejímu králi z domu Davidova. Biblická zpráva praví: „Za dnů těch počal Jehova posílati na Judu Rezina, krále Syrského, a Pekacha, syna Romeliova. I usnul Jotam s otci svými a pochován jest s otci svými v městě Davida, otce svého. I kraloval Achaz, syn jeho, místo něho.“ — 2. Král. 15:37,38.

7 Za dnů krále Achaza spojili oba nepřátelští králové, Rezin syrský a israelský král Pekach, syn Romeliův, své síly ještě výbojněji. Biblická zpráva zmiňuje se o nevěrnosti krále Achaza vůči Jehovovi a pokračuje: „Tehdy vytáhl Rezin, král Syrský, a Pekach, syn Romeliův, král Israelský, proti Jerusalemu k boji, a oblehli Achaza. Ale nemohli ho dobýtí.“ (2. Král. 16:5) Z té doby čteme o Boží nelibosti nad Achazem: „Protož dal jej Jehova, Bůh jeho, v ruku krále Syrského. A porazivše jej, zajali odtud množství veliké, a přivedli je do Damašku [hlavního města říše syrské]. Nadto i v ruku krále Israelského dán jest, kterýž porazil jej porážkou velikou. Neboť pobil Pekach, syn Romeliášův, v Judstvu sto a dvacet tisíců dne jednoho, vše mužů udatných, protože opustili Jehovu, Boha otců svých... Nadto zajali synové Israelští z bratří svých dvakrát sto tisíc žen, synů a decer, ano i kořisti mnoho nabrali od nich, a vezli loupež do Samaří [hlavního města říše israelské]. (2. Paralip. 28:5-8) Boží smlouva pro království zdála se tudíž býti ohroženou.

PROTĚJŠEK V NOVĚ DOBĚ

8 To je starověký obraz událostí, jež se mají díti nyní. Proto se ohlížíme po protějšku našich dnů. Nalézáme jej zřetelně v křesťanstvu. Mějme všichni na paměti, že Jehovova smlouva pro království nikdy nebyla odvolána anebo prohlášena za neplatnou. Platí ještě i nyní, v roce 1947. Veliký syn Davidův, se zřetelem ke kterému byla uzavřena smlouva s Davidem, stal se věčným dědicem smlouvy. Jest to Kristus Ježíš, královský polomek krále Davida podle svého lidského narození. Boží anděl, předpovídající jeho narození, pravil pozemské malce Ježíšově: „Aj, počneš v životě, a porodíš syna, a nazveš jméno jeho *Ježíš*. Ten bude veliký, a Syn Nejvyššího slouží bude, a dáť jemu Pán Bůh stolicí Davida, otce jeho. A kralovati bude nad domem Jákobovým na věky, a království jeho nebude konce.“ (Luk. 1:30-33) Proto šel Ježíš ve svém mužném věku, pomazan duchem Božím, mezi Židy a kázal: „Přiblížilo se království nebeské.“ Aby se tento Ježíš nemohl prokázat jako vlastní dědic smlouvy Jehovovy, proto dal ho satan ďábel, veliký odpůrce království Božího, zabítí právě těmi, kdož tvrdili, že jsou „synové království“. — Mat. 8:12; 21:43.

9 Když všemohoucí Bůh vzkřísil Krista Ježíše z mrtvých, tu mu potvrdil smlouvu pro království uzavřenou dobrotivě s Davidem. Na důkaz toho pravil apoštol Pavel Židům: „A my vám zvěstujeme to zaslíbení, kteréž se stalo otcům, že Bůh naplnil je nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše; jakož i ve druhém žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se více nenavracoval k porušení, takto řekl: Dám vám svaté věci (milsrdenství; *angl. b.*) Davidovy přepevné.“ — Skut. ap. 13:22,23,32-34; Iz. 55:3.

10 Když tento vzkříšený syn Davidův vstoupil do nebe a posadil se po pravici svého Otce, tu nezačal

ihned vykonávati svou královskou moc proti všem svým nepřátelům a ve prospěch svých přátel a následovníků. Musel čekat, dokud neskončí „časy národů“, kdy měli býti všichni jeho nepřátelé poníženi a učiněni podnoží jeho nohou. (Žid. 10:12,13) Tehdy měl skutečně vykonávati své povinnosti jako dědic a vládnoucí král božské smlouvy pro království. Podle četných událostí, které ve splnění biblických proroctví nastaly od roku 1914 a ve spisech *Strážné Věže* byly často přetřásány, nastal konec „časů národů“ v roce 1914. v onom roce, kdy začala první světová válka. Tehdy přioděl Bůh věčného dědice smlouvy pro království královskou mocí a autoritou, aby jednal. Kristus déle nečekal a tak od roku 1914 jedná podle smlouvy o království k ospravedlnění jména Boha Jehovy a jeho univerzální svrchovanosti.

11 Za stará byl Izaiáš věrným svědkem pro Jehovu Boha. Tak jako on zastávají se i dnešní svědci Jehovovi jako celek věrně smlouvy pro království, kterou učinil Jehova s Kristem Ježíšem. Zvěstují všem národům, že jedině v této smlouvě je zakotveno právo vládnouti nad věčně trvajícím novým světem spravedlnosti. Doba 2520 let ovládnání země pohanskými královstvími skončila v roce 1914 a od té doby žádný lidský panovník na zemi nezdědil práva panovnického skrze smlouvu pro království: Kristus Ježíš však má toto právo. Proto svědci Jehovovi dnes oznamují, že pro celé lidstvo, jak pro politické a náboženské vůdce tak i pro obecný lid, jest nejvyšší čas, aby uznali Krista Ježíše jako pravoplatného dědice a krále spravedlivého nového světa. Protože těchto svědků Jehovových je tak málo a protože v očích celého křesťanstva jsou tak nepatrní, proto zdá se jimi prováděné zvěstování království podle Jehovovy smlouvy s jeho pomazaným králem podobati se klidně tekoucím vodám Siloe. Nicméně uhašují takto zvěstované pravdy naši duchovní žízeň. Osvěžují všechny ty, kteří jsou oddáni nebeskému Jerusalemu, Sionu, to jest hlavní organizaci pro Jehovovu univerzální svrchovanost.

12 Svědci Jehovovi zasvětili se Bohu a kráčeji ve šlépějích jeho vládnoucího krále; jsou tudíž bratřími Kristovými. Avšak i všichni náboženství křesťanstva, především jeho katolické i protestantské duchovenstvo, tvrdí, že jsou bratří Kristovými; tímto tvrzením vydávají se za duchovní Israelity. Avšak přichází „lid ten“ tohoto křesťanstva radostně k duchovním „vodám Siloe“, aby pil pravdy království a aby se radoval ze smlouvy pro království nyní se naplňující? Jednají poslušně podle pozvání, které vysílá Bůh svými svědky: „Veselte se, národové, s lidem jeho“? — Řím. 15:10.

13 Nikoli: soudíme-li podle toho, jak jednali s malým zástupem svědků Jehovových a s jejich poselstvím od roku 1914, tedy nepřijali toto pozvání. Naopak, rozhodně odmítli království! Společně se postavili proti výchovné činnosti svědků Jehovových mezi lidem a pronásledovali Boží svědky. Při takovémto jednání nemohou nijak popřít, že se „radují z Rezina a syna Romeliova“. To znamená, že se radují z mezi-

7) Jak ukázal Jehova svou nelibost nad judským králem Achazem?

8) Kdo se stal dědicem smlouvy pro království, a jak proto kázal?

9) Kdy a jak byla mu tato smlouva pro království potvrzena?

10) Od kdy je smlouva pro království skutečně prováděna?

11) Co odpovídá dnes oněm tíše tekoucím vodám Siloe?

12) Kdo jsou dnes bratří Kristovi? a kdo se ještě vydává za ně?

13) Co dokazuje, že tito domnělí bratří pohrdají duchovními „vodami Siloe“ a místo toho se radují z Rezina a z Pekacha, syna Romeliova?

národního spiknutí, prováděného panovníky a vůdci proti Jehovově smlouvě pro království s Kristem Ježíšem. Radují se z panovníků, vládařů a vůdců, kteří — jako Rezin a Pekach — nejsou v Boží smlouvě pro království a neuctívají Jehovu jako Boha, nýbrž naopak společně se protíví splnění smlouvy a potírají malý zástup svědků Jehovových, kteří jsou oddáni jediné dědici této božské smlouvy. Obecný lid připojuje se skulkem nebo mravním svým postojem k náboženskému úsilí, umlčeti a pollačiti těmito svědky zvěstované poselství, svědky ty pak buď zabiti anebo uvězniti v žalářích a koncentračních táborech anebo je ochromiti bojkotem a zákony, které je olupují o svobodu bohoslužby. To, čím se tyto utiskovatelé a pronásledovatelé provinili od roku 1914, svědčí proti nim a postačuje úplně, aby byli usvědčeni. — Viz brožurku „Veselte se národově“, strany 32-63.

14 Tuto nesprávně podloženou radost „lidu tohoto“ v křesťanstvu nenechá veliký původce smlouvy pro království bez trestu. Musíme si vyvoliti radost s královstvím anebo propadneme zkáze. Jelikož tento údajný lid Boží neraduje se z království a z poselství o království, jež se podobá klidně tekoucím „vodám Siloe“, proto nechá Bůh na tento lid přijíti zkázonosné zástupy světové organizace satanovy, znázorněné „králem Asyrským a všeckou slávou jeho“. Satanova organizace skládá se z různých částí. Všemohoucí Bůh povede tyto tak, že se navzájem budou zhoubně potírat, při čemž obchodní a politické živly začnou boj proti živlu náboženskému. Za času Achaza, Pekacha a Rezina byla Asyrie dobývačnou světovou mocí. Bible používá Asyrie jako symbolu ďáblova světa, a satan ďábel sám je při tom znázorněn mocným králem asyrským. Asyrská říše rozprostírala se podél Eufratu, podél oné široké, bahnité řeky, dlouhé asi 2800 kilometrů, která rok co rok vystupovala ze břehů. Je to tedy trefné přirovnání, jestliže útočná, totalitně smýšlející vojska asyrská, která zaplavují zem, jsou připodobněna zátopám Eufratu, jak praví Izaiáš 8:7,8: „Proto rozpoutá Pán proti [lidu tomuto] mohutné vzdouvající se vlny Eufratu, [které netekou tiše jako mírné ‚vody Siloe‘, nýbrž] které vystupují ze všech jeho toků, zaplaví všechny jeho břehy, zatopí Judu, zatopí ji až po krk. Avšak roztažená křídla Páně přikryjí zemi od jedné strany až na druhou; neboť Bůh je s námi.“ — *Moffat; angl.*

15 Křesťanstvo si nesmí myslet, že by mohlo v bitvě armageddonské uniknouti této mohutné, pustošící záplavě. Neunikne, jako neunikla říše israelská a syráská za dnů asyrských panovníků Salmanazara a Sargona. Že zátopa ta je jistá, to dotvrzuje i fakt, že Jehova dal svým prorokem přicházející zkázu opětovně předpověděti. Nadto měl to prorok utvrditi ještě zvláštním znamením.

16 O tom vypravuje Izaiáš toto: „I řekl mi Jehova: Vezmi sobě knihu velikou, a napiš na ni písmem lidským: K rychlé kořisti pospíchá loupežník [hebrejsky: Maher-šalal-haš-baz]. I vzal jsem sobě za svědky věrné [tohoto záznamu] Uriášce kněze, a Zachariáše, syna Jeberechiášova. — V tom přistoupil jsem ku prorokyni, kteráž počala a porodila syna. I řekl mi Jehova: Dej mu jméno: K rychlé kořisti pospíchá loupežník [hebrejsky: Maher-šalal-haš-baz]. Neboť prve než bude uměti dítě to volati: Otče můj, matka má, poneseš zhoří Damáské [hlavního města Syrie] a loupeže Samařské [hlavního města království israelského] před králem Asyrským.“ (Iz. 8:1-4) Písmo nám nepraví, kam postavil Izaiáš velikou tabuli s osudnými slovy; avšak že byla postavena, pro to zde byli svědci. O poselství Božího soudu, jež bylo vyryto do tabule, byli uvědo-

mění dva vysocí úředníci sloužící pod králem Achazem, totiž velekněz a další tehdy dobře známý muž. Ti mohli snadno podati králi zprávu o kráčkém, avšak významném poselství, jež směřovalo proti říši syráské a israelské, které tehdy útočily na království Juda.

17 Poselství to nebylo toliko veřejně oznámeno na veliké tabuli, ale při narození svého druhého syna dal mu Izaiáš toto poselství jako jméno. Kdyby tudíž nyní nedošlo ke splnění poselství, pak by toto jméno bylo trvalou potupou syna Izaiášova a prorok sám byl by neustále na rozpacích, neboť jeho proroctví by se jevilo jako falešné. To však Jehova Bůh nepřipustil.

18 Jméno „Maher-šalal-haš-baz“ znamená „k rychlé kořisti pospíchá loupežník“, a to proti Syrii a Izraeli. V tomto jménu obsažené poselství bylo určeno obzvláště k tomu, aby upevnilo víru v Jehovu Boha a v jisté osvobození jeho lidu od těchto nepřátel. Když Israelité uslyšeli o tomto poselství proti sobě, tu se tomu asi posmívali jako něčemu, co předpovídá příliš mnoho pro příliš blízkou dobu; za jejich života — tak se domnívali — se to jistě nestane. Lid žudský naproti tomu měl tímto poselstvím býti zadržán od ukvapeného jednání v nesprávném směru, totiž od kompromisu se světskými mocemi. Budou-li jen čekat na Pána, pak budou oba králové, kteří zem jejich napadli, odstraněni s cesty. Král Rezin a král Pekach, syn Romeliův, měli býti asyrským králem vyřizeni dříve než novorozený syn Izaiášův bude moci osloviti proroka „otče můj“ aneb říci „matko má“. To by znamenalo nejpozději během tří let. A vsukku ve čtvrtém roce panování krále Achaza byli oba nepřátelští králové zabiti mocným asyrským králem Tiglatfalazarem a jejich země byly vydrancovány. (2. Král. 15:27-30; 16:9: 1. Paralip. 5:26) Izaiáš prokázal se tak jako pravý prorok a jeho syn se svým podivným jménem stal se zázračným znamením v celé zemi. Drancování Israele a Syrie dělo se spěšně, a země ty rychle připadly za kořist Asyřanům, v době Bohem stanovené, jak to předpověděl Izaiáš.

19 Odstraněním krále Pekacha nebylo však ještě dosaženo konce zaplavení království israelského vojenskými hordami Asyřanů. O dvanáct let později zaplavil Salmanazar zem asyrskými vojsky jako pustošivou řekou; hlavní město Samaria bylo po tříletém obléhání rozbořeno a Israelité byli odvečeni do Asyrie do otroctví.

20 Asi o čtrnáct let později, v roce 732 př. Kr., hnala asyrská touha po rozšíření území a moci znovu vojenské hordy na jih. Tehdy vnikla vojska až na území království Juda, kde tehdy vládl dobrý král Ezechiáš. Situace vypadala katastrofálně; zdálo se, že král z domu Davidova bude svržen, neboť asyrská záplava sahala takřka „až k hrdlu“, což zřejmě znamená až k Jerusalemu, k hlavnímu městu, kde hlava království Juda seděla na trůně. Avšak království zůstalo domu Davidovu zachováno, protože král Ezechiáš a jeho věrný rádce, prorok Izaiáš, plně důvěřovali v

14) Jak bude potrestán tento lid, jenž se neprávem raduje? a jak to bylo znázorněno?

15) Proč se křesťanstvo nemá domnívati, že unikne této záplavě?

16) Jak bylo Jehovovo poselství soudu proti Syrii a Izraeli králi Achazovi důrazně oznámeno?

17) Jak by se Izaiáše bylo dotklo případné nesplnění poselství?

18) Jaký účel mělo toto poselství? a kdy se splnilo?

19) Z čeho vysvítá, že Pekachova smrt neznamenalala konec asyrské záplavy?

20) Jak sahala asyrská záplava Judstvu „až k hrdlu“, a s jakým výsledkem?

Pána Boha. Jehova roztáhl svá křídla moci a ochrany nad územím království Juda a zatlačil mocným králem Senacheribem vedenou záplavu Asyřanů zpět tam, odkud přišla. Anděl Jehovův zabil za jedinou noc 185 000 mužů vojska Senacheribova, které obléhalo Libnu, asi čtyřicet kilometrů na jihozápad od Jerusalema. (2. Král. 19:35-37) Později nebylo v zemi judské nikdy více nebezpečí záplavy Asyřany. Král Ezechiáš a prorok Izaiáš mohli tudíž vítězně volati „Immanuel“, to jest „Bůh je s námi!“ Bůh osvobodil svůj lid!

21 Dnes stojí Jehovův lid pevně při Boží smlouvě pro království a je neochvějně oddán Jehovovu králi, jenž vládne v nebeském Sionu. Proroctví Izaiášovo je však varuje a praví, že přijde na ně poslední záplava protiobrazným králem asyrským, satanem ďáblem, se všemi silami jeho světa ve všech částech země. Účel, jemuž má sloužiti tento příboj nepřátelských vod satanem ovládaného poválečného světa, je ten, aby byl každý odplaven anebo přemožen, kdo se nepřizpůsobí politickým a náboženským ideám světa. To stane se krátce před vypuknutím světaširé bitvy armageddonské. Ačkoli se zdá, že záplava sahá až k hrdlu a chystá se pod sebou pohřbiti celou organizaci svědků Jehovových na zemi, přece jen nemusí tito svědci podlehnouti strachu. Budou spoléhati na ochranu pod křídly Jehovovými. (Žalm 61:5) Budou důvěřovati slovům, která vyslovil před dávným časem Izaiáš tváří v tvář podobnému nebezpečí: „A roztažená křídla jeho naplní širokou zemi tvé, ó Immanuel.“ — Iz. 8:8.

22 Na důkaz, že Jehova Bůh bude v této vrcholné kritické době se svým lidem na zemi, dal svého jednorozrozeného Syna Krista Ježíše, jenž je dědicem věčné lrvající smlouvy pro království, nazvati jménem „Immanuel“. (Iz. 7:14; Mat. 1:23) Hebrejské jméno „Immanuel“ znamená „Bůh je s námi“; tím má býti řečeno, že Bůh, jenž propůjčil svému synu Kristu Ježíši právo na smlouvu pro království, bude v době krise se svým lidem. Zastane se svých služebníků a bude je chrániti svou mocí, kterou za něho vykonává jeho král, jehož jméno „Immanuel“ nám dává ujištění, že máme v Bohu oporu a že on nás zachová. Všichni ti, kteří jsou v zemi „Immanuele“ tak, že jsou mu bezpodmínečně oddáni a jemu slouží, nemusí se proto bát, když vidí se blížit bitvu armageddonskou a spatřují, jak záplava vojsk protiobrazného Asyřana, satana ďábla, valí se vpřed. Ti nebudou na pochybách o tom, která strana vítězí, neboť volají: „Bůh je s námi!“ V této víře najdou sílu, aby je záplava ta nestrhla s sebou a neučinila z nich nepřátele Jehovy a jeho království. Zůstanou pevní a budou patřiti na vysvobození Jehovovo a na jeho rozhodné vítězství nad celou světovou organizací satanovou a nad jejími vojsky.

SPIKNUTÍ NEVYHNUTELNĚ SELŽE

23 Veliký Asyřan, satan ďábel, ví, jaké cíle sleduje v nynější kritické době světa, jehož je knížetem. (Jan 14:30) Národové tohoto světa snad nechápou a nepozorují, jakým směrem je neodolatelně kormidluje neviditelná, nadpřirozená moc: satan však, jejich bůh a panovník, ví, kam on a jeho démoni národy shromáždí. V roce 1914 dosadil Jehova svého krále z domu Davidova v nebesích na trůn, a nato byli ďábel a celý zástup jeho démonů vyvrženi s nebe. (Zjev. 12:1-13,17) Pokud jde o satana, tu situace nyní vyžaduje, aby jeho totalitní svět vedl neomezenou válku proti Jehovovu králi nového světa, jenž podle věčné trvajících smlouvy pro království nastoupil svou moc. Proto spojuje sa-

tan všechny národy země v blok odporu, aby nepřijal Jehovova krále, ale aby zbrojili k srážce armageddonské.

24 Jehova předvídal tento mezinárodně organizovaný odpor proti Božimu královskému panství, jakmile toto bude na zemi zřízeno. Mluvil proto o tom jako o něčem, co v nynější době po válce má nastati. Klade tudíž prorokem Izaiášem tato vyzývavá slova do úst svých svědků, jichž oči široce rozevřel, aby viděli, k čemu směřují ďábel a jeho pozemští národové: „Vztekejte se lidé, však potříní budete, nýbrž pozorujte všichni v daleké zemi; přepašte se, však potříní budete; přepašte se, však potříní budete. Vejděte v radu, a zrušena bude; mluďte slovo, a neostojíte; neboť s námi jest Bůh silný.“ (Iz. 8:9,10) Bůh chce, aby národové a země, kteří jsou daleko od něho a jeho přízně, se dozvěděli, že on vidí, co se pokoušejí učiniti, a že to předem odsuzuje k nezdaru. A proto je dává svými svědky varovati (podle jiného trefného překladu) slovy: „Vezměte na vědomí, dalecí národové; pozorujte, všechny vzdálené části země! Přepašte se, a oněmějte hrůzou; přepašte se, a oněmějte hrůzou! Zosnujte plán — a zmařen bude; mluďte slovo — neuskuteční se! neboť Bůh je s námi.“ (Iz. 8:9,10; Amer. překlad; Septuaginta) Dbejte toho všichni, kdo nechcete tvořiti plány k pouhému nezdaru!

25 Dnes je obecně známo, že národové se přepasávají, že se spojují k světovému svazku, aby nabyli síly. Jehova Bůh to předpověděl a zmínil se o dvojím přepasávání národů, pokaždé s tímž výsledkem. To zdá se předpovídati, že všechny národy a země budou po dvakrát usilovati o světaširé spojení. Nyní zřejmě žijeme v době druhého přepasání. Už v temných dnech první světové války mluvili spojenci o svazku národů, a ihned po skončení této války, v roce 1918, pojali národové na mírové konferenci založení společnosti národů do mírových podmínek. V roce 1920 zahájila Společnost národů svou činnost. Do roku 1935 připojilo se k ní 60 národů. Krátce nato však členové a státníci Společnosti národů byli zmateni a oněměli hrůzou; Společnost národů byla rozbita machinacemi naci-fašisticko-náboženských sil, které nakonec zapletly svět do totalitní války 1939-1945. I původní zastánci a podporovatelé staré Společnosti národů připouštějí, že tento svaz selhal a je rozbit. Avšak ještě než byla druhá světová válka u konce, zabývali se proti naci-fašisticko-náboženským útočnickům spojení národové novým přepasáním národů v rámci druhé, avšak silnější ligy. Ještě než byl boj o Evropu u konce — v červnu 1945 — sešlo se v San Francisku v Kalifornii padesát národů, aby tam sestavili ústavní listinu nové organizace, označené jako Spojení národové. A než uplynul rok, byla tato listina přijata potřebným počtem členů, tedy většinou národů; organizace Spojených národů byla založena, formována a organizována. V tyto Spojené národy klade nynější svět veškeré své naděje.

26 Co mají svědci Jehovovi říci tomuto druhému přepasávání světských národů a jeho osudu? Mají

21) Před čím je takto dnešní lid Jehovův varován? a v čí ochranu musí důvěřovati?

22) Kdo obdržel jméno „Immanuel“? a komu a jakého ujištění se tím dostalo?

23) Jaké cíle sleduje satan v nynější kritické době?

24) Co chce Jehova dalekým národům dáti na vědomí? a jak je o tom uvědomuje?

25) Jak se dařilo národům při prvním opasání? a jak se dělo druhé opasání?

26) Jaké ujištění dal světu nedávno první generální tajemník tohoto svazu?

souhlasiti s těmi, kteří s nadšením navrhuji takovou svět obepínající organizaci? Máme souhlasiti s jejím prvním generálním tajemníkem, který ujišťoval svět, že „Spojené národy nezklamou jako tomu bylo u Společnosti národů po první světové válce“? Tento muž prohlásil v řeči, kterou proslovil 9. června 1946 na slavnosti Zlatého jubilea automobilového průmyslu v Detroit, Michigan: „Svět je vážně pocuchán, a co je důležité, svět je si toho vědom. Jsme rozhodně odhodláni, dostati svět nejen zpět tam, kde byl. Víme, že svět tak, jaký byl, nebyl právě dosti dobrý. To je jednou z příčin poslední války. Tentokrát jdeme mnohem, mnohem dále, než jsme byli předtím. To učiníme za spolupůsobení jednotlivých národů, opřeného o hromadnou podporu lidu. Nemůžeme selhat a neselezeme.“ — *Novoyorské Times* z 10. června 1946, strany 1 a 10.

27 Co tomu mají nyní říci ti, kteří spoléhají raději na Jehovu než na znovu opásané národy? Jsou-li svědci Jehovovi skutečně jeho svědky, pak budou natolik odvážní a nebojácní, aby odpovíděli národům, zemím, a lidem vlastními slovy Jehovy Boha: „I kdybyste opět zesílili, znovu budete vyděšeni; a na čemkoli se usnesete, Pán vám to zmaří; a jakékoli vámi vyřknuté slovo nemá mít účinku; neboť Bůh je s námi.“ (Iz. 8:9,10, *Septuaginta*, podle překladu C. Thomsona) Bůh není s mezinárodním spolčením tohoto starého světa. Je s těmi, kteří stojí na straně královského dědice jeho smlouvy pro království, na straně nového, spravedlivého světa Jehovova. Proti Jehovu nyní vládnoucímu králi nového světa nebude mít úspěch žádná pevně opásaná světová spojení, žádná rada, žádné plány a pikle, nijaké slovo lidí tohoto světa. V plné důvěře přijímáme Bohem inspirované přísloví, jež praví: „Není moudrosti, není opatrnosti, není rady proti Jehovovi. [Válečný] kůň bývá připravován ke dni bitvy, ale Jehova vítězství dává.“ (Přisl. 21:30,31; *Hejčl*) V bitvě armageddonské, do které pochodují všechny národy světa, neohostojí plány, pikle, pletichy a vychloubačná slova organizátorů tohoto starého světa. Všechny budou zmařeny a Jehova Bůh, Nejvyšší, dojde vítězí pro nový svět, který vytvoří svým královstvím.

28 Lidé nechápou vlastní účel světaširé organizace národů pro mír a bezpečnost. Všechna náboženství křesťanstva schvalují, podporují a žehnají sice organizaci Spojených národů. Ale lidé právě nevidí, že tento nový svaz národů je namířen proti Jehovovu království, které od konce času národů v roce 1914 působí skrze jeho krále Krista Ježíše. Skutečný, byť skrytý úmysl nové mezinárodní organizace byl předstíhán záměrem mezinárodního spolčení, jež bylo utvořeno před 2600 lety za doby krále Achaza z královského domu Davidova. Tehdy uzavřelo království syrské útočnou smlouvu s královstvím israelským, v jehož čele byl kmen Efraim. Jaký cíl sledoval tento svaz národů? Odhaluje nám to následující historická zpráva Izaiášova: „I stalo se za dnů Achaza, syna Jotamova, syna Uziáše, krále Judského, že přitáhl Rezin, král Syrský, a Pekach, syn Romeliův, král Israelský, k Jerusalemu, aby bojoval proti němu, ale nemohl ho dobytí. I oznámeno jest domu Davidovu v tato slova: Spikla se země Syrská s Efraimem [čili s královstvím israelským]. Pročež pohnulo se srdce jeho [Achazovo], i srdce lidu jeho, jako se pohybuje dříví v lese od větru.“ (Iz. 7:1,2) Jak tato zpráva ukazuje, směřovala ona mezinárodní smlouva proti královskému domu Davidovu.

29 Aby odkryl vlastní účel této tehdejší ligy, poslal Jehova Bůh Izaiáše s tímto poselstvím ke králi

Achazovi, jenž zastupoval dům Davidův a měl proto nárok na dobrodiní z Boží smlouvy pro království: „Protože Syrie a Efraim se synem Romeliášovým proti tobě se spikli (řkouce): Táhňeme na Judu, postrašme ho, a přivítáme jej k sobě, a ustanovme v něm králem syna Tabeelova, toto praví Pán Bůh: „Nestane se tak, a nebude toho!““ (Iz. 7:3-7; *Hejčl*) Kdo byl tento nejménovaný „syn Tabeelův“, kterého chtěli král syrský a král efraimský (neboli israelský) dosaditi na trůn v Jerusalemě místo Achaza? Zajisté nepocházel z královského rodu Davidova! Jistotně nepatřil k těm mužům, jejichž pokolením měla se Boží smlouva pro království dostati nakonec až k trvalému jejímu dědici, ke Kristu Ježíši! „Syn Tabeelův“ byl jejich muž, nikoli Boží aneb Bohem stanovený muž pro trůn království Juda. Tímto loutkovým králem chtěli království Juda zapojiti do svého svazu národů. To tedy odhaluje ďábelský účel onoho mezinárodního spiknutí, jež nebylo ničím jiným než pokusem, jak zbaviti úctičku smlouvu pro království, kterou uzavřel Jehova s domem Davidovým.

30 Jelikož Jehovovu smlouvu pro království nemůže zrušiti žádná moc, ani lidé ani ďáblové, proto zůstalo ono někdejší mezinárodní spiknutí bez úspěchu. Jejich špinavé pletichy se nepovedly. Všemohoucí Bůh je zmařil. (Iz. 7:8,9) Neučinil toho pro Achaza, jenž byl králem nevěrným, ale učinil tak pro své vlastní jméno a k ospravedlnění svého slova, daného ve smlouvě pro království.

NEÚČASTNIT SE SPIKNUTÍ

31 Zpráva ukazuje, že srdce Achazovo se chvělo pro toto spiknutí. Co měl nyní činiti? Měl se báti lidí a národů a měl nápodobiti jejich spiklenecké metody? Měl pro sebeobranu použiti jejich politiky uzavírání smluv s národy tohoto světa, tedy „postaviti násilí proti násilí“? Král Achaz neměl víry v Jehovu a proto dal se cestou tohoto světa. Obrátil se o pomoc ke světu. Uzavřel smlouvu s králem asyrským, jemuž zaplatil za to, aby mu přišel na pomoc a vysvobodil ho od spojených národů Syrie a Efraima (neboli Israele). To sice přineslo králi Achazovi přechodně úlevu, na trvalo to však nepřineslo nic dobrého. Vedlo to k mezinárodním zápletkám s tímto světem a k novým potížím a nesnázím. (2. Král. 16:7-20; 2. Paralip. 28:16-27) Tento kompromis se světem neměl Božího požehnání, protože byl proti víře v Jehovu Boha a proti víře v Boží smlouvu pro království.

32 Izaiáš, tehdejší svědek Jehovův, nebyl s tím srozuměn, že Achaz snažil se světskými smlouvami získati mír a bezpečnost. Stejně nejsou dnešní svědci Jehovovi srozuměni s postupem onoho panovníka anebo s jakýmkoli podobným jednáním v naší době. Nemůžeme se dáti stejnou cestou jako svedené masy lidu a podporovati nové mezinárodní spolčení, jako nemůžeme podporovati vůdce lidu v křesťanstvu. Slovo Boží je proti tomu, abychom se přidali k tomuto populárnímu

27) Jak na to odpovídají svědci Jehovovi? a jakému přísloví zde přikládají víru?

28) Proti čemu směřuje tato světová organizace, ačkoli má požehnání náboženství? kdy a jak byl její úmysl předstíhán?

29) Co odhalil Jehova jako účel tehdejšího spiknutí?

30) Proč bylo tehdejší spiknutí zmařeno?

31) Jak se zachoval král Achaz? a proč tomu Jehova nepožehnal?

32) Byl Izaiáš srozuměn s jednáním Achazovým? a jaká slova napsal pro naše napomenutí v nynější krizi?

mu směru. Na proroka Izaiáše přišla silná ruka moci Boží a vnikla mu, aby napsal následující slova, jež mají být nám výstrahou v nynější krizi světa: „Neboť takto pravil mi Jehova, přijda v síle své božské ruky a dav mi výstrahu, abych nešel cestou tohoto lidu, a řekl: Neříkejte spiknutí všemu, čemu lid ten říká spiknutí, a toho, čeho on se bojí, nebojte se aniž se strachujte. Ale Jehovu zástupů posvěcujte, on budíž bázeň vaše a on strach váš.“ — Iz. 8:11-13; *Slov. překl.*

33 Všude v křesťanstvu slyšíme lidi mluvit ve prospěch tohoto poválečného spiknutí, ve prospěch oné stvůry Společnosti národů, která nyní vystoupila z propasti, do které byla svržena druhou světovou válkou (Zjev. 17:8—11) Co tedy mají nyní činiti ti, kteří věří v Jehovu Boha a zaslávají se jeho smlouvy pro království a jejího trvalého dědice, jenž nyní vládne v nebesích? Naci-fašisticko-náboženské spiknutí jistých národů ad roku 1933 až 1945 postavilo se přímo proti Jehovově smlouvě pro království a proti dědici této smlouvy. Zamýšlelo v „novém světovém řádu“ dosadit na trůn světového panství panovníka vyvoleného těmito spiklenci. Proto si tato naci-fašisticko-náboženská spiklenecká společnost potměšile vzala na mušku svědky Jehovovy a snažila se je zničit v koncentračních táborech a v jiných mučírňách. dále náboženským pronásledováním a utiskujícími opatřeními státními ve všech národech křesťanstva. Máme tudíž, abychom se vyhnuli opakování takovýchto záludných plotich politicko-náboženských spiklenců proti nám, máme se bát toho, čeho se bojí lidé, totiž nového obsáhlého spiknutí národů v poválečné době? Máme přeběhnouti k němu, jako přeběhl Achaz ke světové moci asyrské? Máme se přimlouvat za toto spiknutí?

34 Toho nemůžeme učiniti, protože toto poválečné spiknutí Spojených národů chce vytvořit pokoj a bezpečnost ve světě svými vlastními politickými, obchodními, sociálními, vojenskými a náboženskými řády. Je to spiknutí proti Jehovově smlouvě pro království a proti Kristu Ježíši, věčnému dědici této smlouvy. Pokouší se vykonávat světovládu pod velikým protiobrázným Asyřanem, místo aby nechalo panovat Jehovovo království skrze Krista Ježíše. Bible zřetelně ukazuje, že není styčných bodů, není společné základny mezi touto asyrskou světovou mocí nové doby a mezi královstvím Jehovovy smlouvy s Kristem. Svědci Boží nebudou se této moci báti a nebudou se za ni přimlouvat, jako se nebáli naci-fašisticko-náboženského spiknutí anebo stvůry Společnosti národů, která při vypuknutí druhé světové války šla do propasti. Tento národ světa pro poválečnou dobu vytvořený útvar pro mír a bezpečnost není ničím jiným než touze stvůrou, jež nyní znovu vystoupila z propasti. Nijakým nátlakem nedají se věrní svědci Jehovovi přimět, aby spolu s lidem říkali „spiknutí všemu, čemu lid ten říká spiknutí“. Zůstávají pevní a prohlašují bez obalu, že jsou pro Jehovovu theokratickou vládu skrze jeho dědice smlouvy pro království. Jehova Bůh jest jejich bázeň, a nikoli lidé nebo ďáblové. A Jehova se svými nebeskými zástupy je to, jehož posvěcují ve svých srdcích a myslích jako toho, kterého se třeba báti.

ÚRAZ A PÁD

35 Účastníci se spolu s národy jejich poválečné politiky mezinárodního spolčování a smluv, znamenalo by narazit na Božího pomazaného krále Krista Ježíše. Židovstvo i všechny náboženské organizace křesťanstva narazily na Krista Ježíše a narážejí na něho dále v jeho nynější vlastnosti Jehovova pomazaného

krále nového světa. A zavrhuje Krista Ježíše jakožto Jehovova dědice smlouvy pro království, zavrhuje Jehovu Boha samotného.

36 Pán Bůh to předpověděl Izaiášem těmito slovy: „I bude vám svatým, kamenem úrazu a balvanem pádu oběma domům israelským; osidlem a zkázou občanům jerusalemským. A mnozí z nich narazí na ten kámen, padnou a rozbijí se, zapletou se a chytí se.“ (Iz. 8:14, 15; *Hejčl*) Toto proroctví splnilo se napřed v malém, když se Jehovův dědic objevil před 1900 lety, když přišel Kristus Ježíš jako člověk, jako syn z domu Davidova, a prokázal se hodným nároku na věčnou smlouvu pro království. (Řím. 9:32,33; 1. Kor. 1:23; 1. Petra 2:4-8) Konečné, obsáhlé splnění pak nastává nyní, kdy Kristus Ježíš skutečně vykonává královskou moc a třímá žezlo jako nově korunovaný král a pravoplatný panovník nového světa. Všichni ti, kdož se zúčastní poválečného spiknutí anebo je podporují, se proto zapletou a jdou vstříc své zkáze v bitvě armageddonské. Tam padne veliký kámen úrazu a balvan pádu na ně a rozbije celé spiknutí i s jeho zastánci. — Daniel 2:44, 45.

37 Pro svědky Jehovovy však a pro všechny ty, kteří se neurazí a nepadnou na jejich poselství, že Ježíš Kristus sedí nyní jako král na trůně a že jemu musíme být oddáni, stal se Jehova Bůh a jeho král svatyní nebo svatým. Ti budou vždy posvěcovati a uctívali tyto vrchnostenské moci celého vesmíru a proto jich budou poslouchati a nikoli lidí světového spiknutí. (Řím. 13:1) Ti jsou hluší oproti politické a náboženské propagandě, která ostatní lidi zaplétá do spiknutí. Nadto pečlivě dbají zákona a svědectví, které Pán Bůh odkázal dnešním učedníkům svého pomazaného krále. O tom praví dále prorok Izaiáš: „Zavaž svědectví, zapečeť zákon mezi učedníky můjmi. — Protož očekávali budu na Jehovu, kterýž skryl tvář svou od domu Jákobova; ano na něj čekati budu. Aj, já a dítky, kteréž mi dal Jehova, [jsme] na znamení a zázraky v Izraeli od Jehovy zástupů, kterýž přebývá na hoře Sion.“ — Izaiáš 8:16—18.

38 Svědectví, jež dal Jehova skrze Izaiáše o všech těchto věcech, a jeho zákon jednání, jenž nám má být pravidlem pro chování, jakmile všechny ty věci přijdou, byly pro nás věrně zachovány. Vše to bylo svázáno a zapečetěno jako poklad určený výhradně pro Boží svědky, kteří slouží pod Kristem, pod „svědkem věrným a pravdivým“. Křesťanstvo nemá tohoto zákona a svědectví, a nerozumí jim. Svědci Jehovovi jsou to tudíž, kteří nyní mají oznamovati tento zákon a svědectví, které Bůh jim svěřil, aby ho nyní použili. A oni tak činí a oznamují tento zákon a toto svědectví všem národům na svědectví. A tak stali se všichni věrní následovníci Jehovova krále, Krista Ježíše, znamením a zázraky v dnešním křesťanstvu, od kterého odvrátil Bůh svou tvář milostí. Tito následovníci budou tedy jako Izaiáš a jeho synové, Šear-Jašub a Maheršalal-haš-baz a snad ještě třetí syn jménem „Immanuel“. Apoštol Pavel poukazuje na to, že prorok Izaiáš

33) Proč naci-fašisticko-náboženská spiklenecká společnost si vzala na mušku svědky Jehovovy? a které otázky musíme nyní zodpovědět?

34) Proč nemohou svědci Jehovovi podporovati toto spiknutí? a proč se ho nebojí?

35) Nakolik by narazili, kdyby se připojili k lidu?

36) Jak to předpověděl Izaiáš? a jaký osud čeká ty, kteří nyní narazí?

37) Co a pro koho je svatyně?

38) S kým jsou dnes zákon a svědectví spojeny a zapečetěny? a jak musí tito být znamením a zázraky?

jakožto otec těchto synů s tak významnými jmény byl předobrazem Krista Ježíše. (Žid. 2:13) Proto musí učedníci Kristovi nyní býti „na znamení a zázraky v Izraeli od Jehovy zástupů, kterýž přebývá na hoře Sion“. Mají-li podle tohoto závazku žít, pak musí slovem i skutkem býti svědky pro Jehovu zástupů, jenž nyní skrze Krista Ježíše vládne v Sionu, v nebeském hlavním městě.

39 Proto musí svědci Jehovovi přede všemi národy zaujmouti zřetelné postavení a v nynější poválečné době býti naprosto bez strachu před světovým spiknutím. Jdouce směrem opačným než jakým se ponybuje veřejné mínění mezi národy, budou znameními a zázraky, jimž se bude silně odporovati a na které se se všech stran bude útočiti. Svým naprostým oddělením od jakýchkoli světských spolků a svou očividnou oddaností královské vládě Jehovově skrze Krista Ježíše budou znameními toho, že Boží odplata všem spiklencům se rychle blíží a že Bůh svůj znovuzřížený zbytek a jeho druhy dobré vůle věrně zachová, neboť „Bůh je s námi“! Oni nezmění Bohem jim svěřeného poselství ani ze strachu ani ze snahy zalíbiti se lidem. Jsou tak zřejmě odděleni od tohoto světa a jeho pletich, že jsou tím přímo nápadní; přesto však nepřestanou lidu otevřeně zvěstovati „veškeren úradek Boží“. Budou lid neustále upozorňovati na zákon a svědectví, které jim Bůh svěřil. Žádné jiné poselství neposkytne světle nového dne spravedlnosti a žádný jiný návod pro chování nepřinese bezpečnost uprostřed dnešního světového spiknutí. Křesťanstvo se ukázalo býti přítelem tohoto světa. Jehova Bůh mu projevuje svou nelibost tím, že mu zadržuje své prorocké poselství a své učení, takže z organizovaného křesťanstva nevyzařuje žádné světlo. Bůh dal svůj zákon a své svědectví svým věrným svědkům, svým dítkám.

40 V nynější temné době, kdy právě náboženství křesťanstva nechalo lidi na holičkách a zklamalo je, jsou mnozí ze samého zoufalství nakloněni hledati informace o děsivé budoucnosti u spiritismu a okultismu. Svým prorokem Izaiášem dává Jehova lidem křesťanstva poslední výstrahu před tímto značně rozšířeným sklonem: „Až pak vám řeknou: ‚Dotazujte se věštců a hadačů, kteří mumlají při svých zařikáních‘, (recete): ‚Zda nemá se dotazovati lid Boha svého spíše, než mrtvých na živé? K zákonu raději a ke zjevení! (ke svědectví; *Kral. b.*) Nebudou-li mluvit dle tohoto hesla, nebude pro ně ranního světla!“ - Iz. 8:19,20; *Hejčl.*

41 Přes optimistické, růžové sliby jeho vůdců není pro křesťanstvo v budoucnu žádného jitra světla a bla-

hobytu. Proč ne? Protože jeho náboženští, političtí, obchodní a vojenští vůdcové nemluví podle Slova Božího. Mluví proti zákonu a svědectví Božímu, které jsou směrodatné pro dnešní den rozhodnutí. Mluví podle tradice svých mrtvých předků a v těchto posledních časech podle „učení dábelských“. (1. Tim. 4:1) A mnozí vyhledávají dokonce spiritalistická media a dotazují se démonů, kteří se lživě vydávají za duchy zemřelých lidí. Je to nebezpečná doba pro lid, který spoléhá na lidské vůdce.

42 Proto *předstupte!* všichni vy svědci Jehovovi, plni důvěry v Boha a v jeho vládnoucího krále. Vystupujte bez bázně před světovým spiknutím démonů a lidí! Nesmlouvejte a nedělejte kompromisů s nynějším světem při jeho totalitním postupu proti nebeskému království, které je jedinou nadějí všech lidí, kteří touží po věčném životě ve spravedlivém novém světě. Buďte všichni společně znameními a zázraky ke cti a k ospravedlnění Jehovy Boha, zvěstující všude poselství o jeho království a o jeho vítězství nad světovým spiknutím, jehož bude dobyt v bitvě armageddonské. Poslouchejte dále Božího rozkazu a jděte vpřed! Přinášejte jeho poselství lidem, kteří jsou bezradní nad zmatenou situací v politice, obchodu a náboženství a kteří by jinak podlehlí bludům démonské propagandy. Ve Slově Božím není tmy; zůstaňte mu tedy věrní a poukazuje hledače pravdy na zákon a svědectví, jež Jehova vám objasnil a svěřil k tomu, abyste je používali.

43 Když na konci světového spiknutí hordy protiohobrazného Asyřana zaplaví zem a zátopa jejich totalitních usměrňovacích opatření bude sahati takřka až k hrdlu, hrozící zničit všechny, kdo se jí nepoddají, tehdy zstaňte se pevně a neochvějně věčného království, jež vzešlo ze smlouvy Jehovovy s jeho pomazaným „synem Davidovým“, Kristem Ježíšem. Zachovejte svou ryzost, zůstaňte neposkrvnění od tohoto světa! Poslední úsilí, zajistiti tímto světovým spiknutím nepříteli universální panství, selže! Vítězství připadne těm, kteří věrně a opravdově stojí za theokratickou vládou Immanuelovou; neboť „Bůh je s námi“!

SV a z 15. října 1946.

39) Jaký účinek to má, jsou-li takovými znameními a zázraky? a proč odvrátil Jehova svou tvář od křesťanstva?
40) Kam se nyní v zoufalství mnozí obrazejí, jak to předpověděl Izaiáš?

41) Proč „nebude pro ně ranního světla“?

42) Jak měli by svědci Jehovovi nyní vystoupiti do popředí?

43) Jaké postavení měli bychom zaujmouti v poslední blížící se záplavě? a jak to bude znamenati vítězství?

ZKUŠENOST ZVLÁŠTNÍHO PIONÝRA V BRASILII

Nedávno jsem šel ve svědecké službě kolem ženské nemocnice. Vida, že jsou všichni velmi zaměstnaní, váhal jsem vejíti, nakonec jsem se však přece rozhodl vydati svědectví. Předložil jsem svědecký lístek sestře-ošetřovatelce v příjmací kanceláři, která pak zavolala několik dalších ošetřovatelek. Nejevily zprvu zvláštního zájmu a odbývaly mne, že jsou příliš zaměstnány tím, že pomáhají matkám při porodu. Nato jsem jim řekl: „Nuže, k tomuto záslužnému úkolu

mohly byste připojit další vzácnou službu, kdybyste poradily mladým matkám zároveň, jak se mohou postarati o to, aby jejich děti se staly též „dětmi královskými.“ A nabídl jsem jim knihu „Děti“, poukazuje na odstavce o správné výchově dětí. Vzali si ne jednu, ale celá řada sester se rozhodla čísti vzácnou tuto knihu, a nakonec mne vrchní sestra pozvala, abych je navštívil v jejich domově.